

U.2015.2788

TFA2015.480/1

Ø.L.D. 22. april 2015 i anke 12. afd. nr. B-2951-14

Sidetæl: 2788

Betydningen af, at injurierende udsagn er fremkommet i forbindelse med sag om forældremyndighed og samvær.

TFA2015.480/1

I forbindelse med en sag mellem faderen, F, og moderen, M, vedrørende forældremyndigheden over deres barn, D, havde M i retten fremsat stærkt nedsættende bemærkninger om F som person og hans adfærd over for D. M's advokat havde efterfølgende over for statsforvaltningen skriftligt, i forbindelse med en sag om F's samvær med D, fremsat tilsvarende udsagn om F. Udsagnene gik bl.a. ud på, at F var alkoholiker, at han udøvede psykisk vold mod D, og at han truede folk, der ikke gjorde som han ville. F anlagde sag mod M for overtrædelse af straffelovens § 268, subsidiært § 267, i anledning af udsagnene i forældremyndigheds- og samværssagen. Landsretten udtalte, at i forældremyndigheds- og samværssager er det afgørende at få belyst barnets perspektiv, således at der kan træffes den afgørelse, der er til barnets bedste. I langt de fleste forældremyndighedssager udgør partsforklaringer det vigtigste grundlag for bedømmelsen af, hvilken afgørelse der er til barnets bedste. Bedømmelsen af forholdet mellem parterne og parternes forhold til barnet indebærer en stillingtagen til såvel de handlinger og valg, parterne har foretaget, som til, om parterne fremtidigt må antages at kunne samarbejde til barnets bedste. Parternes forklaring vil således angå forhold, der hører privatlivet til. At sådanne oplysninger er relevante, er endvidere forudsat i bemærkningerne til forældreansvarsloven, hvorefter oplysninger om (tidligere) misbrug eller om parternes konfliktniveau og barnets reaktion herpå vil kunne tillægges vægt ved rettens afgørelse af forældremyndigheden. Parterne er således berettiget til og i givet fald også forpligtet til at afgive forklaring herom under sagen. Under partsforklaringen er parten undergivet den sædvanlige sandhedsplicht, og parten er ikke begrænset til udelukkende at afgive forklaring om forhold, som parten kan føre sandhedsbevis for. Parten må således, under respekt af sandhedsplichten, kunne udtale sig uden at

2789

skulle frygte efterfølgende sanktioner. Landsretten fandt, at de udtalelser, der var fremsat af M under hovedforhandlingen, ikke kunne betragtes isoleret, men måtte ses i den sammenhæng, de var en del af, og under hensyn til forklaringen i sin helhed. For så vidt angik de udtalelser, der var fremsat af M's advokat, bemærkede landsretten, at advokater har en naturlig forpligtelse til at medvirke til, at konflikterne i forældremyndighedssager ikke optrappes yderligere, men at der også må antages at bestå et betydeligt frirum for procederende bemærkninger. Landsretten fandt efter en samlet vurdering sammenholdt med sagen i øvrigt, at udtalelserne ikke overskred grænserne for det tilladelige. M blev i det hele frifundet i anledning af udtalelserne om F.

(Henrik Gam, Bloch Andersen, Nanna Bille (kst.)) .F (adv. Søren Locher, Kbh.) mod M (adv. Sonja Toft, Kbh.).

Byretten

Retten i Lyngbys dom 17. oktober 2014, BS 155-33/2014

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagsøgeren, F, har over for sagsøgte, M, nedlagt følgende påstande:

1. Sagsøgte straffes efter straffelovens § 268, subsidiært § 267, for at have fremsat fornærmelige ord og udbredt bevidst urigtige sigtelser, som citeret i påstand 2, i bevidst skadevoldende øjemed.
2. Følgende sigtelser og udbredelse af sigtelser, subsidiært udtalelser, kendes ubeføjede og en bemærkning optages herom i domsslutningen, jf. straffelovens § 273.

Alle sigtelser gengivet nedenfor:

Bilag 1 (retsbog af 6. december 2013):

Side 2:

»F udviklede sig sådan, at han en periode var beruset fra om morgenstunden . . .«.

»D fortalte, at F havde klemmt hende hårdt, revet hende i håret og kastet hende mod gulvet. Hun fandt en stor tot hår på gulvet.«

Side 3:

»Hun har nu opgivet at tvinge D til samvær, da D har truet med at stikke af.«

Side 4:

»Hun mener, at F stadig er alkoholiker . . .«.

»Han udøver psykisk vold mod D, men han tør ikke udøve fysisk vold.«

I retsmøde den 6. december 2013 i Retten i Lyngby i sag BS 141-597/2013 og i fogedretsmøde i Retten i Lyngby den 17. december 2013 udtalte sagsøgte:

»F råbte »fuck this child« til sagsøgte og barnet.«

Bilag 3 (Brev af 19. marts 2014):

Side 1: »D har ofte mareridt, og hun har over for X lavet voldsomme tegninger, der illustrerer, hvorledes hun ser sin familie blive slået ihjel af sin far, F.«

Side 3: ». . . og D græd hver gang hun skulle se sin far, og når hun kom hjem, var hendes øjne svævende, og hun virkede »dopet« . . .

På hver eneste samvær fik D af vide, at hun skulle bo hos sin far. At hendes mor ødelagde hendes liv, og at hun blev hjemløs, hvis hun blev hos sin mor, og at hendes hund også snart ville dø.

F har holdt D indespærret på hotelværelser, indtil hun makkede ret, taget hendes tøjdyr, som giver D tryk, og efterladt hende alene på værelset, D fortæller, at hun føler, at hendes far vil gøre hendes mor noget ondt fysisk.

D er ude for psykisk vold . . .«.

Side 4:

»Hun lever i angst, fordi hun er et psykisk voldsoffer . . .«.

Side 5:

»Min klient har kendt F i mange år nu og ved, at han truer folk, der ikke gør, hvad F vil. (X er også blevet truet) . . .

F mener, at M tager D fra ham, og at han derfor har ret til at tage D fra hende. D er selv meget angst for, at hendes far skal tage hende, og at hun aldrig vil se sin mor igen . . . Endvidere er det blevet bekræftet af en gammel ven af F, at denne kidnappingsplanlægning og/eller, at D's mor skulle »out of the picture« var en realitet i 2011 og 2012.«

»Hvis F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen.«

3. Sagsøgte tilpligtes til sagsøger at betale godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 på kr. 50.000 med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 9. januar 2014.

Sagsøgte, M, har påstået frifindelse.

Oplysningerne i sagen

F og M har sammen fællesbarnet D, født den - - - februar 2004. F og M blev skilt i 2011.

I kendelse af 17. januar 2012 fra Appelretten i Monaco fremgår det bl.a. at M ikke har ført bevis for sin beskrivelse af F som en alkoholisk eller farlig mand.

Af notat fra samtale med D i Statsforvaltningen den 3. juni 2013 fremgår bl.a., at D ikke kan lide at blive optaget på video hos far, og at D ikke har lyst til at være sammen med far i skoledagene, fordi far har såret mors følelser, og at han også flere gange har såret D's følelser.

Af notat fra samtale med D i Statsforvaltningen den 5. december 2013 fremgår bl.a., at D er så bange for far, at hun ikke kan fortælle ham sandheden om det hele. Det konkluderes bl.a.:

»Det er indtrykket, at D sammen med far kan have gode oplevelser på ferien, men at disse oplevelser ofte

---

2790

overdøves af, at far kan opleves grænseoverskridende overfor D. Samtidig er D bange for fars vrede, og hun er fortsat mærket af den oplevelse, hvor far sagde, at han ville tage D væk.«

I psykologundersøgelse af 25. oktober 2013 anføres bl.a.:

»Forholdet til faren beskrives med ambivalente følelser, da hun på den ene side kan frygte hans vrede, og på den anden side er overbevist om, at faren ikke har »onde« hensigter. Hun kunne ønske, at han var rarere.

Forholdet til moderen beskrives ligeledes med blandede følelser. Hun synes, at hun ligner sin mor, og at mor er sjov, men ville ønske, at moderen ikke var vred. Hun tør godt udfordre sin mor og gøre ting, hun ikke må.«

I en SMS af 3. november 2013, angiveligt fra D til F, anføres: ». . . I am scared of you, you are often so angry.«

Under en af M anlagt sag om forældremyndighed udtalte M bl.a. det i påstand 2 under »bilag 1« citerede. F forklarede til samme retsbog bl.a.:

»Det er rigtigt, at han tidligere har drukket. Han og M drak sammen. Han holdt op med at ryge og drikke, da D tilkendegav frygt for, at han skulle dø.«

Ved dom af 30. december 2013 blev M tillagt forældremyndigheden over D alene. Det fremgår af rettens præmisser bl.a.:

»Retten finder det ikke godtgjort, at ansvaret for den manglende samarbejde ensidigt kan lægges på den ene part.«

I brev af 19. marts 2014 fra advokat Sonja Toft til Statsforvaltningen fremgår bl.a. de i påstand 2 under »bilag 3« anførte påstande. Herunder fremgår af brevet følgende afsnit, medtaget påstanden i uddrag:

»Min klient har kendt F i mange år nu og ved, at han truer folk, der ikke gør, hvad F vil. (X er også blevet truet). F's livssyn er øje-for-øje og tand-for-tand, hvilket sås tydeligt den dag, hvor han nægtede at give min klient flynumrene på gaden og sagde til hende: »Du gør det ved mig, som gør jeg det ved dig.«

F er overbevist om, at min klient nægter ham adgang til D, og at det ikke er D, selv, der ikke ønsker at se ham. F mener, at M tager D fra ham, og at han derfor har ret til at tage D fra hende. D er selv meget angst for, at hendes far skal tage hende, og at hun aldrig vil se sin mor igen. Den angst, som hun har, kommer udelukkende fra F, og den overføres selvfølgelig også til min klient. Endvidere er det blevet bekræftet af en gammel ven af F, at denne kidnappingsplanlægning og/eller, at D's mor skulle »out of the picture« var en realitet i 2011 og 2012.«

Der er under sagen fremlagt tegninger, om hvilke det er omtvistet, om de er tegnet af D.

Forklaringer

F har forklaret, at det ikke er korrekt, at han har været fuld fra morgenstunden. Han og M drak tidligere meget om aftenen, men ikke om morgenen. Han er ikke alkoholiker, for han drikker ikke mere.

Han kender ikke noget til at have udøvet vold. Han har aldrig været voldelig, har aldrig dræbt nogen eller kidnappet nogen. Udtrykket »out of the picture« forstår han som at dræbe nogen. Han har ikke truet nogen, heller ikke X.

Han har aldrig været voldelig over for D. M var ikke til stede ved den episode, hvor han er beskyldt for at have begået vold over for D. M anmeldte da heller ikke forholdet. M har fremsat mange af de samme beskyldninger under sagen i Monaco, som hun fremsætter i dag.

Han har altid haft det godt med D. D er altid kommet ham glad i møde, når han har hentet D. D og han har det sjovt sammen. D har aldrig grædt sammen med ham. Han har ikke givet D drugs, så han ved ikke, hvad M taler om.

Den 6. december 2013 fortalte M, at han har råbt »fuck this child«. Han mindes ikke at have sagt det. M mente, at han skulle have sagt det på et tidspunkt i Monaco. D var ikke til stede, og han husker heller ikke, at M skulle have været til stede. Han ved ikke, hvad M henviser til.

Tegningerne kan han ikke huske at have set før. D tegner normalt bedre og skriver normalt noget dårligere, men kan dog være blevet bedre til at skrive.

X har ikke sagt, at D har fortalt, at hendes far har slået hele familien ihjel. X udtrykte sig forsigtigt på psykologsprog. X sagde, at D har haft dårlige drømme, men X kunne ikke sige, hvad der var grundlag for

D's dårlige drømme. Han har set andre tegninger fra D, men mener ikke at have set tegninger af, at han skulle have slået hele familien ihjel.

Han har ikke sagt til D, at M ødelægger D's liv, og at hun ville blive hjemløs, hvis hun blev hos sin mor, eller at hendes hund ville dø. Han har ikke holdt D indespærret, taget hendes tøjdyr eller efterladt hende alene.

D vil naturligvis få sin mor at se igen, hvis D bliver udleveret til samvær, og sådan har det også tidligere været.

Han har fra M fået et telefonnummer med den oplysning, at det var D's nummer. Han har aldrig fået fat i D på nummeret. Han har fået den SMS, der er fremlagt i sagen, men er ikke sikker på, at den kommer fra D. D kunne ikke stave så godt på det tidspunkt, og SMS'en bruger vendinger, der ikke kommer fra et 9-årigt barn.

M har forklaret, at ca. 1 år, efter at hun havde mødt F, opdagede, at han drak for meget. Det gav han hende ret i. F gik to måneder hos AA, Anonyme Alkoholikere. Da hun selv var gravid, men fik aborter, drak hun ikke

---

2791

alkohol fra 2000 til 2004, hvorefter hun ammede. F er alkoholiker, men drikker ikke mere. F er tørlagt alkoholiker. Hun har opfattet det sådan, at F var beruset fra morgenstunden. Hun mener, at det er korrekt, for han var beruset inden kl. 12.

Hun var ikke til stede, da F skulle have hevet hår af D's hoved. D ringede fra hendes forældre, hvor F netop havde afleveret D. D var bange og fortalte hende, at F havde revet hår af hendes hoved. Hun hæftede sig ikke så meget ved det først. Men da F var gået, fandt hun en stor tot hår på sengen. Forholdet blev anmeldt til politiet, og hun gik til lægen med D. Der foreligger ikke en lægeerklæring derfra, og politianmeldelsen eksisterer ikke længere, for det franske politi ville ikke tage sagen.

Udtalelsen »fuck this child« blev sagt af F på et tidspunkt, hvor F stod med politi og foged foran en lejlighed, hvor hun og D ellers havde fået lov til at bo. F ville have adgang til lejligheden for at hente nogle effekter. Hun hørte ikke selv F sige »fuck this child«, men D siger, at F har sagt det, da han ville ind i lejligheden. Hun tror på D. Hun har fortalt om, at F har sagt »fuck this child«, muligvis i forbindelse med retsmødet.

Hun var ikke indkaldt til at give møde ved retten i Monaco. Hun har således ikke selv afgivet forklaring, men hendes advokat har talt på hendes vegne. Retssagen i Monaco varede et års tid. Det er en kendelse derfra, der er fremlagt. Sagen blev afsluttet med et forlig. Hun mener ikke, at kendelsen tilbageviser noget som helst.

Hun har sagt, at hun ikke længere vil tvinge D til samvær, og det er korrekt, at D har truet med at stikke af. Heller ikke ved sidste planlagte samvær ville D deltage. Hun kan ikke sige, hvor D til Statsforvaltningen taler om, at hun ønsker samvær.

Når hun har sagt, at D virkede »dopet«, har det ikke at gøre med, at D har fået dope, men med, at D har virket fjern.

Der er ikke noget af dette, som hun har sagt til skolen, men kun under retssagerne, hvor det var et lukket retsmøde, og i Statsforvaltningen. Ellers har hun ikke udtalt sig til nogen.

Det er et tolknings spørgsmål, hvad der forstås ved at true. F presser meget, og at true er et ekstremt pres.

Hun opfatter psykisk vold som en konflikt så stor, at man ikke tør sige sandheden. Hun mener også selv, at hun er udsat for psykisk vold fra F's side med alle de sagsanlæg, der er mod hende. D er et psykisk voldsoffer. Hun mente hermed, at F har skabt enormt stress for D. Den omtalte indespærring bestod i, at D måtte læse samme side igen og igen, til hun kunne gøre det fejlfrit, før hun måtte forlade hotelværelset. Det er det, hun mener med indespærring.

De fremlagte tegninger har D tegnet hos X, som hun går til terapi hos. De er tegnet omkring januar-maj 2014. D har mareridt om natten, og tegningerne svarer hertil. De tre siders tegninger svarer til tre drømme. Hun fik i går lov at se tegningerne hos X. X siger, at han har talt med F om tegningerne, og at F sagde, at X ikke måtte vise tegningerne til hende. X ville ikke udlevere tegningerne tidligere.

Det er ikke hende, men advokat Sonja Toft, der har skrevet »Hvis F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen«.

Parternes synspunkter

F's advokat har anført, at straffelovens §§ 267 og 268 er overtrådt. Der er beskyldninger om indespærring og vold, herunder psykisk vold, mod fællesbarnet D. F beskyldes for alkoholisme og for at have truet og planlagt kidnapning og mord. Der er tale om alvorlige sigtelser, som ville medføre betydelig fængselsstraf, hvis de var sande. Anklagen om psykisk vold er også alvorlig.

Det er ikke dokumenteret, at vold mod D er politianmeldt, og det fremgår, at D gerne vil se sin far engang imellem. Det vides ikke, hvem der har tegnet tegningerne, og X, der kunne føres som vidne herom, er frafaldet. Tegningerne kan ikke tillægges bevisvægt.

Der er ikke antydningen af, at F skulle være voldelig eller alkoholiker. F har forklaret, at beskyldningerne er usande. Der er ikke faktum, som understøtter beskyldningerne. Så alvorlige sigtelser skal kunne godtgøres.

Forældremyndighedssager er præget af konflikter, men der skal være en grænse også i forældremyndighedssager for den tilladte sværtning. At sigtelserne er fremsat i et lukket retsmøde indebærer ikke, at straffelovens § 267 ikke finder anvendelse. Sigtelserne er også udbredt, da retsbøgerne bliver delt med landsret og Statsforvaltning og kommer til kundskab for psykolog og skole.

Der foreligger bagvaskelse, idet sigtelserne allerede er blevet gjort gældende ved appelretten i Monaco, som konstaterede, at der ikke er skyggen af bevis herfor. Da anklagerne allerede én gang tilsidesat, er der tale om kvalificeret ond tro fra M's side.

Straffelovens § 269 giver ikke grundlag for bortfald af straf.

M's advokat har anført, at det bestrides, at straffelovens § 267 og § 268 er overtrådt. Der er ikke tale om løgne eller æreskænkelser. Det er ikke strafbart at fortælle om, hvad der er foregået.

D har oplevet, at F har såret hendes følelser. F har videooptaget hende mod hendes vilje, og han vil have, at hun skal kysse ham. Det er psykisk vold, når D ikke ønsker det. Tegningerne viser, hvordan D har det med sin far. Hvis et barn bliver presset til at være på et værelse bare kort tid, føles det som indespærring. Det er det, der menes med det anførte herom.

F har indrømmet at have indtaget meget alkohol i en periode. Det er heller ikke bestridt, at han har gået hos

Anonyme Alkoholikere. F er en tørlagt alkoholiker, og filosofien fra AA er: »En gang alkoholiker, altid alkoholiker«.

Der er ikke nogen form for forsæt til ærekrænkelse. M har udtalt, hvad hun følte, mente og erindrede, herunder at D har meddelt hende, at hun ville stikke af, hvis hun skulle udleveres til faren. En af udtalelserne i brevet fra advokat Sonja Toft står for Sonja Tofts egen regning.

M har under straffeansvar måtte udtale sig under forældremyndighedssagen. Det er ikke nogen udtalelser, som er kommet ud, for der er tale om et lukket retsmøde, og møderne i statsforvaltningen er også lukkede. Der har ikke været forsæt til at udbrede sigtelser.

Retten i Monaco har overhovedet ikke taget stilling til de forhold, som her gøres gældende. Retten i Monaco har ikke tilbagevist de sigtelser, som sagen omhandler.

M har handlet i berettiget varetagelse af D's tarv, jf. straffelovens § 269, stk. 1. Det er rimeligt, at M udtaler sig om, hvad D har fortalt.

Retten's begrundelse og afgørelse

Vedrørende udtalelserne fremsat i brev af 19. marts 2014 til Statsforvaltningen bemærkes, at brevets afsender er advokat Sonja Toft. I den udstrækning M ikke har kunnet regne med, at oplysninger, hun gav til advokat Sonja Toft i forbindelse med forældremyndighedssagen og samværssagen, ville blive videregivet i brevet, foreligger der ikke forsæt fra M til fremsættelse af udsagnene i brevet.

Advokat Sonja Toft har under proceduren anført, at et af udsagnene i brevet stammer fra advokat Sonja Toft selv, og sagsøgerens påstand under sagen er, at sagsøgte straffes for at have fremsat fornærmelige ord og udbredt bevidst urigtige sigtelser. Under disse omstændigheder og henset til sagsøgte's bestridelse af at have overtrådt straffelovens §§ 267 og 268 finder retten, at der ved sagens afgørelse kan tages hensyn til, om udsagnene fremsat i brev af 19. marts 2014 kan henføres til M, således at hun ikke straffes for udsagn, som ikke er fremsat af hende.

Vedrørende udsagnet i advokat Sonja Tofts brev af 19. marts 2014: »Hvis F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen«, finder retten efter M's forklaring og efter sammenhængen i brevet, hvor sætningen fortsætter: »Jeg er faktisk også overbevist herom, efter at jeg har gennemgået den store sag«, at det ikke er bevist, at udsagnet er fremsat af M.

Vedrørende udsagnet i samme brev: »D er ude for psykisk vold . . .« fortsætter udtalelsen: »og vel netop derfor er denne sag så vanskelig for advokater, dommere og domstole.« Retten finder på samme måde, at det ikke bevismæssigt kan lægges til grund, at udsagnet kan henføres til M.

Vedrørende udsagnet i brevet: »Min klient har kendt F i mange år nu og ved, at han truer folk, der ikke gør, hvad F vil. (X er også blevet truet) . . . F mener, at M tager D fra ham, og at han derfor har ret til at tage D fra hende. D er selv meget angst for, at hendes far skal tage hende, og at hun aldrig vil se sin mor igen . . . Endvidere er det blevet bekræftet af en gammel ven af F, at denne kidnappingsplanlægning og/eller, at D's mor skulle »out of the picture« var en realitet i 2011 og 2012.« finder retten ligeledes, når udsagnet læses i sin sammenhæng i advokat Sonja Tofts brev af 19. marts 2014, at det ikke bevismæssigt kan lægges til grund, at udsagnet er fremsat af M.

Det er derfor uden betydning, at det af kendelse af 17. januar 2012 fra Appelretten i Monaco fremgår bl.a., at M ikke har ført bevis for sin beskrivelse af F som en farlig mand.

Vedrørende udsagnet fremsat i retsmødet den 6. december 2013: »F udviklede sig sådan, at han en periode var beruset fra om morgentunden . . .« bemærkes, at fortsættelsen er: »men fra 2008 drak han slet ikke«, og vedrørende udsagnet fra retsmødet: »Hun mener, at F stadig er alkoholiker . . .« bemærkes, at fortsættelsen er: »men han drikker ikke mere.« Retten finder ikke, at der vedrørende disse to udsagn om tidligere forhold foreligger sigtelser, der er egnet til at nedsætte F i andres agtelse.

Det er derfor ligeledes uden betydning, at det af kendelse af 17. januar 2012 fra Appelretten i Monaco fremgår bl.a., at M ikke har ført bevis for sin beskrivelse af F som alkoholisk.

Vedrørende udsagnet fremsat i retsmødet den 6. december 2013: »D fortalte, at F havde klemmt hende hårdt, revet hende i håret og kastet hende mod gulvet. Hun fandt en stor tot hår på gulvet.« og udsagnet: »Han udøver psykisk vold mod D, men han tør ikke udøve fysisk vold.« bemærkes, at udsagnene er fremkommet under en forældremyndighedssag, hvor M udtalte sig under straffeansvar. Der er ikke bevis for, at der er afgivet falsk forklaring for retten, eller grundlag for at antage, at M på anden måde udtalte sig i ond tro, og afgivelsen af forklaringen under en sag om forældremyndighed, der skal afgøres til barnets bedste, falder derfor under straffelovens § 269, stk. 1, om berettiget varetagelse af andres tarv.

Vedrørende udsagnene: »Hun har nu opgivet at tvinge D til samvær, da D har truet med at stikke af.«, »F råbte »fuck this child« til sagsøgte og barnet.«, »D har ofte mareridt, og hun har over for X lavet voldsomme tegninger, der illustrerer, hvorledes hun ser sin familie blive slået ihjel af sin far, F«, »På hver eneste samvær fik D at vide, at hun skulle bo hos sin far. At hendes mor ødelagde hendes liv, og at hun blev hjemløs, hvis hun blev hos sin mor, og at hendes hund også snart

---

2793

ville dø, F har holdt D indespærret på hotelværelser, indtil hun makkede ret, taget hendes tøjdyr, som giver D tryghed, og efterladt hende alene på værelset. D fortæller, at hun føler, at hendes far vil gøre hendes mor noget ondt fysisk.« og udsagnet: »Hun lever i angst, fordi hun er et psykisk voldsoffer . . .« finder retten ikke, at der vedrørende disse udsagn foreligger sigtelser, der er egnet til at nedsætte D i andres agtelse. Det bemærkes, at de fleste af de nævnte udsagn fremstår som M's gengivelse af udtalelser fra fællesbarnet D, dels som M's vurderinger af hvad D føler.

Vedrørende udsagnet: ». . . og D græd hver gang hun skulle se sin far, og når hun kom hjem, var hendes øjne svævende, og hun virkede »dopet« . . .« finder retten henset til citationstegnene ikke, at sætningen skal forstås som en sigtelse om påvirkning med medicin eller narkotiske stoffer, hvorfor der ikke foreligger et påsagn.

Sagsøgte, M, frifindes derfor for sagsøgerens påstand 1.

Der er herefter ikke grundlag for at tilkende godtgørelse for tort, hvorfor der frifindes for påstand 3.

Vedrørende påstand 2 om at kende udtalelserne ubeføjede bemærkes, at udsagn, som ikke bevismæssigt er henført til M, ikke kan mortificeres under denne sag.

For så vidt angår de udsagn, der ikke er fundet æreskrænkende, kan mortifikation efter straffelovens § 273

ikke ske.

Vedrørende udsagnene: »D fortalte, at F havde klemt hende hårdt, revet hende i håret og kastet hende mod gulvet. Hun fandt en stor tot hår på gulvet.« og udsagnet: »Han udøver psykisk vold mod D, men han tør ikke udøve fysisk vold.«, er disse fundet straffri efter straffelovens § 269, stk. 1. Efter de konkrete omstændigheder i sagen findes udsagnene ikke at burde mortificeres.

M fri findes derfor også for påstand 2.

I sagsomkostninger skal sagsøgeren til sagsøgte betale 25.000 kr. til dækning af udgifter til advokat fastsat efter sagens karakter og forløb.

Thi kendes for ret

Sagsøgte, M, frifindes.

Sagsøgeren, F, skal inden 14 dage betale 25.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte, M.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Østre Landsret

Østre Landsrets dom

Lyngby Rets dom af 17. oktober 2014 (- - -) er anket af F, der for landsretten har nedlagt følgende påstande:

1. Indstævnte straffes efter straffelovens § 268, subsidiært § 267, for at have fremsat fornærmelige ord og urigtige sigtelser samt for at have udbredt fornærmelige ord og urigtige sigtelser eller at have medvirket til fremsættelsen og udbredelsen heraf, jf. straffelovens § 23, som citeret i påstand 2, i bevidst skadevoldende øjemed.

2. Følgende sigtelser og udbredelse af sigtelser samt ærekrænkende udsagn kendes ubeføjede, og en bemærkning optages herom i domsslutningen, jf. straffelovens § 273:

2.1. »F udviklede sig sådan, at han en periode var beruset fra om morgenstunden . . .«.

»D fortalte, at F havde klemt hende hårdt, revet hende i håret og kastet hende mod gulvet. Hun fandt en stor tot hår på gulvet.«

2.2. »Hun har nu opgivet at tvinge D til samvær, da D har truet med at stikke af.«

2.3. »Hun mener, at F stadig er alkoholiker . . .«.

2.4. »Han udøver psykisk vold mod D, men han tør ikke udøve fysisk vold.«

2.5. »F råbte »fuck this child« til sagsøgte og barnet.«

[For god ordens skyld bemærkes, at der ikke er et nr. 2.6.]

2.7. ». . . og D græd hver gang hun skulle se sin far, og når hun kom hjem, var hendes øjne svævende, og hun virkede »dopet« . . .

På hver eneste samvær fik D af vide, at hun skulle bo hos sin far. At hendes mor ødelagde hendes liv, og at hun blev hjemløs, hvis hun blev hos sin mor, og at hendes hund også snart ville dø.

F har holdt D indespærret på hotelværelser, indtil hun makkede ret, taget hendes tøjdyr, som giver D tryghed, og efterladt hende alene på værelset. D fortæller, at hun føler, at hendes far vil gøre hendes mor noget ondt fysisk.

D er ude for psykisk vold . . .«.

2.8. »Hun lever i angst, fordi hun er et psykisk voldsoffer . . .«.

2.9. »Min klient har kendt F i mange år nu og ved, at han truer folk, der ikke gør, hvad F vil. (X er også blevet truet) . . .

F mener, at M tager D fra ham, og at han derfor har ret til at tage D fra hende. D er selv meget angst for, at hendes far skal tage hende, og at hun aldrig vil se sin mor igen . . . Endvidere er det blevet bekræftet af en gammel ven af F, at denne kidnappingsplanlægning og/eller, at D's mor skulle »out of the picture« var en realitet i 2011 og 2012.«

2.10. »Hvis F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen.«

2.11 »Mor forsøger, at overtale D til at se far, men fortæller også, at far har udøvet psykisk vold overfor D.«

2.12. »F er alkoholiker«.

»F var beruset fra om morgentunden.«

»F skulle have hevet hår ud af D's hoved . . . D fortalte hende, at F havde revet hår ud af hendes hoved.«

»Udtalelsen »fuck this child« blev sagt af F.«

»Hun mener også selv, at hun er udsat for psykisk vold fra F's side . . .«.

»D er et psykisk voldsoffer.«

2794

»Den omtalte indespærring bestod i, at D måtte læse samme side igen og igen . . . før hun måtte forlade hotelværelset.«

3. Sagsøgte tilpligtes til sagsøger at betale godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 på kr. 50.000 med tillæg af sædvanlig procesrente fra sagens anlæg, til betaling sker.

Indstævnte, M, har påstået stadfæstelse over for påstandene 1, 2.1-2.10 og 3.10 og frifindelse over for påstandene 2.11 og 2.12, samt at sagsomkostningerne for byretten tillægges moms.

Supplerende sagsfremstilling

Af oplysningerne i sagen fremgår blandt andet, at familiens læge, doktor Y, den 31. maj 2011 noterede følgende (i dansk oversættelse):

»taget med af moderen

barnet er afkræftet - chokeret - taler ikke

somatisk undersøgelse - bange af sig - unormalt fraværende«.

I dom af 17. januar 2012 fra appelretten i Monaco er der endvidere under punktet »Om forældremyndighed« anført følgende vedrørende episoden den 23. maj 2011 (i dansk oversættelse):

»Idet M for at opnå eneforældremyndighed henviser til hændelsen af en voldelig episode i maj 2011, under F's ophold hos F's forældre i selskab med barnet D,

Idet hun erklærer, at barnet synes at være traumatiseret, fordi hendes far trak hende i håret, da han fjernede hende fra bedsteforældrene på moderens side, hvor de havde boet i flere dage,

Idet, uden at skulle bagatellisere den negative påvirkning, barnet måtte have følt ved denne hændelse, skal vi undersøge det vidnesbyrd, der er fremsendt i retssagen af bedstemoderen på mødrene side, som beskriver omstændighederne ved hændelsen,

Vidnesbyrdet angiver, at bedsteforældrene på mødrene side modtog deres svigersøn og barnebarn i en uge, mens deres datter opholdt sig i New York for at istandsætte sin lejlighed,

Bedsteforældrene på mødrene side havde sammensat et aktivitetsprogram for deres barnebarn, som var forskelligt fra de aktiviteter, faderen tilbød barnet, som ifølge dem førte til, at hun spillede for meget på computer. Denne konflikt om barnets beskæftigelse udartede indtil det punkt, hvor faderen ønskede at forlade stedet med sin datter, hvilket bedsteforældrene protesterede kraftigt imod,

Idet det dog bemærkes, at de politibetjente, der står for undersøgelsen af bedsteforældrenes klage gav udtryk for over for bedstefaderen, at vedkommende ikke havde ret til at forhindre faderen i at forlade huset med barnet,

Idet det i øvrigt bemærkes, at vi må notere os, at F, til trods for at have forældremyndighed over sin datter, gav efter og forlod bedsteforældrenes hjem alene,

Idet det bemærkes, at denne beklagelige hændelse foregik i barnets nærvær, har bedsteforældrene lige så meget ansvar for den som faderen,

Denne enkeltstående hændelse, og vidnesbyrd fremsendt i retssagen af F, der fastslår, at han er en opmærksom far, kan ikke være tilstrækkeligt til at fratage ham forældremyndigheden over sin datter, . . . «.

I retsbog af 6. december 2013 vedrørende hovedforhandlingen i forældremyndighedssagen er anført følgende vedrørende M's forklaring:

». . .

Hun forklarede, at hun er 48 år gammel og bor til leje i en villa i Charlottenlund. Hun læser jura ved fjernstudium på et universitet i USA. Hun har siden foråret haft en kæreste, der bor på samme vej som hende. D og kæresten er glade for hinanden.

Hun har opholdt sig meget i USA fra hun var 16 år gammel til foråret 2012. Hun er uddannet - - -.

I 1999 havde hun fået interesse for jura gennem retspsykologi og skulle til at studere jura i Danmark, men hun mødte F og flyttede til Los Angeles. Da var hun 34 år gammel og F var holdt op med at arbejde. De rejste sammen verden rundt et år, og derefter blev hun hjemmegående. De oprettede en ægteskabskontrakt, som sikrede hende økonomisk. Deres økonomiske forhold var rigtig gode.

Da D blev født i 2004, ville F gerne flytte til Monaco, medens hun gerne ville blive i USA. F var ikke meget sammen med D, da D var helt lille. Da D var 4 måneder gammel flyttede de til Monaco. Derefter gik det ned ad bakke for forholdet, da F drak meget, og D var bange for ham. Det var ikke fordi F gjorde D noget. Han var altid hjemme, men sad næsten altid bare bag en computer i stedet for at tage sig af D. Han gik dog nogle få ture med D. Hun ammede D i 2 år og var sammen med D døgnet rundt. D gik i playschool nogle timer om ugen til hun var 3 år gammel. Fra D var 3½ år gammel gik hun på international skole i Monaco. Skolen er en del af et verdensomspændende netværk, så man uden problemer kan skifte fra skole til skole. Der gik D i 4 år. F udviklede sig sådan, at han en periode var beruset fra om morgentiden, men fra 2008 drak han slet ikke. Til gengæld blev han aggressiv, kontrollerende og urimelig.

På et tidspunkt ønskede F at flytte til Indonesien. Han havde tendens til altid at ville bo et andet sted end han gjorde. Hun foreslog, at hun og D flyttede til New York et år, og så kunne han finde ud af, hvad han ville med sit liv. Hun og D flyttede til New York, hvilket de var enige om. D led meget under hans aggressivitet. Forinden skulle hun over og møblere lejligheden. Det var aftalt, at D imedens skulle passes af hendes forældre. Efter

---

2795

et døgn blev hun ringet op af moderen, som sagde, at F var gået amok. Hun talte også med D, som var bange, hvorfor hun straks rejste tilbage til forældrene i Frankrig. D fortalte, at F havde klemmt hende hårdt, revet hende i håret og kastet hende mod gulvet. Hun fandt en stor tot hår på gulvet. Da besluttede hun at ville skilles. De aftalte, at hun og D skulle bo alene i lejligheden i Monaco, indtil de skulle flytte til New York. Imidlertid udskiftede F låsen til lejligheden, så hun ikke kunne komme ind, og han spærrede alle hendes kredittkort. Hun fik ved fogedens hjælp adgang til lejligheden igen. Da opdagede hun, at alle hendes og alle D's ting var fjernet fra lejligheden. Hun fandt senere tingene i sorte plastiksække i kælderens. Det var nok fordi, han ville have det til at fremstå, som om hun havde forladt hjemmet, hvilket ville give ham forældremyndigheden over D.

I Monaco havde F overvåget samvær med D. I løbet af nogle uger fik hun af retten tilladelse til at tage D med til New York. Allerede dengang vurderede en psykiater, at D skulle i terapi med deltagelse af begge forældre, men det blokerede F ved et forbud fra retten. Det gentog sig et halvt år efter, og D er stadig ikke kommet terapi. F fik ret til samvær i New York, men han kom først, efter han ikke havde set D i 4 måneder. Der blev i april 2012 indgået et forlig ved retten i Monaco. I samme forbindelse var D på en uges ferie i Italien med F. Hun havde ønsket, at samværet skulle optrappes, men han insisterede på en hel uge.

F forsøger at give D et forkert indtryk af fortiden, for eksempel at det kun var ham, der passede D, da hun var lille. D vil ikke tale i telefon med sin far.

Når hun har talt i telefon med F, har hun efterfølgende modtaget et ukorrekt referat, som hun skulle bruge megen tid på at korrigere. Derfor taler de ikke i telefon sammen mere. Hun vil heller ikke kommunikere på e-mail med F, da han sætter masser af uvedkommende personer på cc. Deres eneste kommunikation er

udveksling af sms'er om helt praktiske ting.

Da hun flyttede til Danmark, kontaktede hun en psykolog, som F dog ikke ville møde. Derefter anbefalede skolen en psykolog, som de hver for sig talte med. De er dog ikke kommet videre, da F har blokeret for det.

Det var et led i deres kontrakt, at F skulle betale for, at D kunne gå på international skole i Danmark. Hun hørte fra F, men hun fik et brev fra skolen om, at F havde meddelt, at han ikke ville betale mere, så D skulle flyttes til en folkeskole. Hun har derfor måtte betale både F's godt 100.000 kr. om året i tuition, godt 3.000 kr. om måneden for ekstrahjælp og de udgifter til skolemad og transport, hun selv hidtil har betalt. Han handler sådan for at presse hende. Det er nødvendigt for D at gå på den internationale skole, blandt andet fordi hun ikke taler dansk.

Samværet med F foregår på et hotel. Hun har prøvet at tvinge D til at deltage i samvær, men D stritter imod. F opsøger D på skolen, selv om Statsforvaltningen har forbudt det. Hun har nu opgivet at tvinge D til at deltage i samvær, da D har truet med at stikke af. Derfor verserer der en samværssag i fogedretten.

Hun vil gerne deltage i terapi der handler om D, hvor begge forældre deltager, men hun vil ikke deltage i parterapi, da hendes og F's forhold ikke kan blive bedre. F har foreslået en psykolog fra Los Angeles, som er en af F's tidligere venner, som skulle teste D. Det ville kræve, at D blev taget ud af skolen i flere uger. Hun sagde nej dels på grund af det med skolen, dels da den pågældende som F's tidligere ven ikke er neutral. Hun har nu fået en henvisning til en psykolog i - - -, som hun håber på, at de i fællesskab kan gå til.

Hun vil ikke anvende psykolog H, som skolen har anbefalet, da D helst vil til en mandlig psykolog. Hun mener også, at X, ham hun har fået anbefalet i - - -, er bedre kvalificeret.

Da D blev indskrevet på skolen i Danmark, gjorde hun opmærksom på, at D muligvis havde indlæringsproblemer, og i hvert fald havde oplevet mange forandringer i sit liv. Hun måtte derfor skrive under på, at hun ville betale for eventuelle ekstraforanstaltninger. Det er rigtigt, at hun har besluttet, at skolen ikke må se den psykolograpport, som I har udarbejdet. Den indeholder oplysninger, som det ikke er fair over for D, at skolen får. Det vil I nok være enig i. Når D skal på samvær, græder D, og det udvikler sig til, at hun skrider. Selv har hun ikke problemer med D udover, hvad der er normalt for et mor/barn forhold. Det var F, som i enighed med hende tog kontakt til H.

F har ikke haft samvær med D siden den 11. juli 2013. Hun og D var i efterårsferien i Frankrig hos D's gudforældre. Det informerede hun ikke F om. Hun mener, at F stadig er alkoholiker, men han drikker ikke mere. Han udøver psykisk vold mod D, men han tør ikke udøve fysisk vold. Hun er ikke længere bange for F.

...«

I advokat Sonja Tofts brev af 19. marts 2014 til Statsforvaltningen er anført:

»... .

I ovenstående samværssag skal jeg på vegne af min klient, M, herved fremsende mine afsluttende bemærkninger:

Statsforvaltningen skal på det kraftigste opfordres til at indhente en udtalelse fra psykolog X i - - -, enten skriftligt eller mundtligt, inden der bliver truffet en afgørelse i sagen.

Psykolog X, der dels er tilknyttet PPR i - - -, men derudover også er privat praktiserende og internationalt anerkendt psykolog, har gennem nogen tid haft samtaler med D.

X har også haft møder med begge forældre.

Min klient er af den klare opfattelse, at det er af yderste vigtighed, at X bliver hørt i denne sag. Han er den, der bedst kan beskrive den psykiske vold, som F med sin specielle psyke, har udsat sine nærmeste for i mange år.

D har ofte mareridt, og hun har over for X lavet voldsomme tegninger, der illustrerer, hvorledes hun ser sin familie blive slået ihjel af sin far, F. X ligger inde med disse tegninger.

I forhold til modpartens anmodning om, at der skal træffes afgørelse om midlertidig fastsættelse af samvær, skal jeg gøre opmærksom på, at Statsforvaltningen selv tidligere har oplyst, at den nuværende aftale er gældende indtil ny afgørelse træffes. Der ses således ikke at være grundlag for at træffe en midlertidig afgørelse.

Min klient gør således gældende, at al samvær skal ophøre, indtil D er ældre og psykisk stærk nok til at klare F.

Min klient har kæmpet for, at D og hendes far skulle have et normalt og godt forhold, og et liv sammen trods en forfærdelig og uhyggelig skilsmisse med et hav af trusler i den ekstreme retning fra F's side.

Endvidere har min klient kæmpet for, at D fik psykologhjælp, men F blokerede i meget lang tid herfor, og det er først nu, efter at min klient har fået forældremyndigheden alene, at D har kunnet få psykologhjælp.

Under parternes ægteskab har D ikke været væk fra sin mor mere end to gange og kun af ganske få dages varighed, og hun har ALDRIG været passet af sin far.

Far og datter har aldrig fået skabt et tillidsfuldt og trygt forhold, og F har heller ikke formået at skabe dette efter skilsmissen.

På grund af de mange traumatiske oplevelser i D's liv i forbindelse med, at min klient forlod F, bestemte en dommer i Monaco, at der kun skulle være overvåget samvær på Socialforvaltningen (fra en halv time til et par timers varighed) imellem D og F, indtil min klients og D's afrejse til NYC i august 2011.

F så D meget lidt under skilsmissen, der verserede i et år. Statsforvaltningen har tidligere modtaget en oversigt over disse samvær.

F's fokus var dengang at angribe moderen i stedet for at have samvær med sin datter.

Efter parterne indgik forlig i april 2012 (som tre måneder senere endte i skilsmisse i Monaco i juni 2012) og frem til den 11. juli 2013, hvor D sidst så sin far, har min klient kæmpet for, at D skulle have sin far i sit liv.

Min klient er fuldstændig klar, at det for et barn er nødvendigt, at have begge sine forældre, og M har netop også kæmpet for dette.

D var meget angst, de første gange, hvor hun skulle være sammen med sin far alene. Min klient gjorde alt, hvad hun kunne for at berolige hende og opfordre hende til samvær. Det lykkedes hende også i starten at

opildne hende til det, men hun fik et ulykkeligt barn hjem hver gang.

Samværerne blev sværere og sværere, og D græd hver gang, hun skulle se sin far, og når hun kom hjem, var hendes øjne svævende, og hun virkede »dopet«. D's omgivelser var alvorligt bekymret for, om D var ved at blive psykisk syg.

På hver eneste samvær fik D af vide, at hun skulle bo hos sin far. At hendes mor ødelagde hendes liv, og at hun blev hjemløs, hvis hun blev hos sin mor, og at hendes hund også snart ville dø. F sagde til D, at hendes mor aldrig ville have haft hende, og at han, F, skulle tvinge D's mor til at blive gravid. At det altid var ham, der passede hende, da hun var lille, og aldrig hendes mor. Listen er lang, når D fortæller. F taler ekstremt HADEFULDT om alle dem, som D elsker, og som betyder noget i hendes liv. Endvidere blev D straffet af ham, hvis hun savnede sin mor.

F har holdt D indespærret på hotelværelser, indtil hun makkede ret, taget hendes tøjdyr, som giver D tryghed, og efterladt hende alene på værelset. D fortæller, at hun føler, at hendes far vil gøre hendes mor noget ondt fysisk.

I D's udtalelser til Statsforvaltningen bruger D ordet »hurt my mother«, hvilket psykologen har opfattet som såre mor, men det er ikke det, D taler om. Ordet hurt på engelsk kan tolkes på to måder, og i D's tilfælde er det ukorrekt opfattet/oversat.

D er ude for psykisk vold, og vel netop derfor er denne sag så vanskelig for advokater, dommere og domstole. Men dommerne er nu begyndt at se igennem tågerne, som kan ses i følge dom både ved forældremyndighedssagen, fogedsagen, injuriersagen (smidt ud og sat i civilretten), politiet (som ikke reagerer), samt Statsforvaltningen.

D siger tydeligt, at der er en evig ordstrøm fra hendes far, som gør hende desperat - *også om natten* - og hun fortæller: »Det er ordene mor - ordene der gør mig sindssyg. Jeg løber nogle gange ud på hotelværelsets badeværelse bare for at komme væk fra ordene. Når jeg er hos far, sover jeg længe mor, fordi jeg ikke vil vågne, for så bliver dagene kortere, når jeg sover.«

Lige siden min klient forlod F, har hun prøvet at få D hørt. Det er ikke lykkedes før nu - i Danmark, men det er ikke lykkes uden straf fra F's side:

Skolens udtalelse blev D således straffet for af sin far. D's første udtalelse (hvor hun ikke turde sige ret meget) til Statsforvaltningen, blev hun også straffet for af sin far. (D har ikke set sin far efter anden udtalelse til statsforvaltningen, hvor D siger lidt mere). D fortæller, at når hun siger til sin far, at han ikke må konfrontere hende med hendes udtalelser, svarer han, at han kan gøre med hende, hvad han vil, da han er hendes far. D er bange for at tale, og det var hun længe, inden

2797

Statsforvaltningen kom ind i billedet. Derfor siger D ganske lidt i forhold til, hvor meget hun egentlig har at sige!

D straffes under samvær, og min klient straffes økonomisk og bliver retsforfulgt med diverse retssager (injuriersager) samt anmeldt til politiet. Kort sagt: De er begge ude for psykisk vold, men psykisk vold er ikke noget, som man synes er relevant at beskæftige sig med i Monaco, hvor der kun tages hensyn til

fysisk vold i retsvæs[e]net.

Tilsagnet fra min klient vedrørende en børnesagkyndig undersøgelse blev trukket tilbage, fordi tilbuddet herom kom så sent i forløbet. Var den kommet i starten af sagen i Statsforvaltningen, havde den været guld værd for D. I dag ville den kun gøre skade på D. D er endelig i terapi (hos psykolog X), og hun er begyndt at lukke op og skal ikke trues på nogen måde i denne åbningsproces. Hun har tillid til X og er blevet lovet, at såfremt hun skal se sin far, vil han være der. Netop derfor ville det være meget kritisk, hvis en børnesagkyndig fra Statsforvaltningen pludselig sætter far og datter sammen. D føler sig allerede svigtet fra skolens side, fordi hendes far har fået rapport fra skolen og derefter har straffet hende. Hun føler sig også svigtet fra Statsforvaltningens side, fordi hendes far har fået rapporten, og D er blevet straffet af ham for den også. Nu lukker hun op til en psykolog, hun har fået tillid til og stoler på. Skal Statsforvaltningen komme tromlende ind her og ødelægge det? Selvfølgelig ikke!

Samværene har været en konstant udfordring og skabt megen sorg og smerte i D. Hun lever i angst, fordi hun er et psykisk voldsoffer - hun har et usynligt plaster for munden. Hun har en mor, som gang på gang har udleveret hende til hendes far imod hendes vilje, selv om hun har grædt og skreget og bedt til, at hendes mor ikke gjorde det - hvilket D føler som værende et kolossalt svigt.

Min klient har løbet efter D, hvor hun stak af på sit løbehjul, for at min klient ikke skulle bringe hende tilbage til F, efter at han konfronterede hende med skolens udtalelse. Siden den dag har det været med hyl og skrig at få D overtalt til at se sin far. Hun har haft en taske stående, som hun selv har pakket, med tøj, vand og lommelygte - klar til at kunne stikke af, hvis hun skulle af sted til sin far eller senere, hvis fogeden kom for at tage hende.

Et barn har ret til begge forældre, men det er jo kun en ret skabt for barnet baseret på, at det vil forbedre barnets vilkår og liv. I D's tilfælde vil det skade hende at have samvær med sin far nu. Et samvær må vente, måske i en længere periode, indtil D er stærk nok til at klare udfordringen.

Jeg vil understrege, at jeg ikke skulle have overdraget D til sin far i maj 2013. Der skulle alt samvær have været ophørt. Jeg svigter hende ikke igen og udleverer hende derfor ikke, før D er stærk nok psykisk til at klare sin fars adfærd, og hun selv har et ønske om at se ham.

D er offer, og hun betaler en meget høj pris. Hun har problemer med indlæring, trods der intet er galt med hendes IQ og »ability«. Hun har problemer med indlæringshukommelse (korttidshukommelse), som netop er det område af hjernen, der bliver påvirket af følelsesmæssig stress, træthed osv.

M har udtalt til retten, både i forældremyndighedssagen og fogedsagen, at hun ikke udleverer D længere. *Det står hun fast ved.* D fortsætter i terapi hos psykolog X. Og håbet er, at D får bearbejdet de traumer, hun har fra ægteskabets tid og fra skilsmisseperioden mht. de voldsomme og skræmmende hændelser, som D har været udsat for.

Hendes dagligdag skal nu have en lang pause fra far, hvor hun i fred og ro igen kan komme til at hvile i sig selv og fokusere på det, hun skal som barn: gå på opdagelse og indlære. Hun skal have lov til at være barn og beskyttes imod overgreb, som fylder hendes sind og tankevirksomhed.

Afslutningsvis skal det påpeges, at F bor i en hotellejlighed i Monaco, som han kan forlade for evig tid inden for 24 timer. F har også bopæl i Panama. Han orienterede mig om i december 2012, at han ledte efter et landsted i junglen i Afrika eller i Sydamerika, som var selvforsynende. Dette er senere bekræftet af nogle af F's gamle venner. Min klient har selv oplevet, at F skabte en hytte i ørkenen (inden deres ægteskab), som var selvforsynende (Propane vandtanke, solceller, flere tons frysetørret mad, geværer og pistoler). F har deltaget i overlevelses camps, hvor han lærte at overleve i naturen uden hjælpemidler. F var

den gang paranoid over Y2K.

D har aldrig været i F's hjem, og far og datter bor altid på hotel. Han har ikke noget arbejde, som holder ham fast nogen steder, og hans penge (mange, mange millioner) er gemt forskellige steder i verden og kan ikke følges.

Min klient har kendt F i mange år nu og ved, at han truer folk, der ikke gør, hvad F vil. (X er også blevet truet). F's livssyn er øje-for-øje og tand-for-tand, hvilket sås tydeligt den dag, hvor han nægtede at give min klient flynumrene på gaden og sagde til hende: »Du gør det ved mig, så gør jeg det ved dig«.

F er overbevist om, at min klient nægter ham adgang til D, og at det ikke er D selv, der ikke ønsker at se ham. F mener, at M tager D fra ham, og at han derfor har ret til at tage D fra hende. D er selv meget angst for, at hendes far skal tage hende, og at hun aldrig vil se sin mor igen. Den angst, som hun har, kommer udelukkende fra F, og den overføres selvfølgelig også til min klient. Endvidere, er det blevet bekræftet af en gammel ven af F, at denne kidnappingsplanlægning og/eller, at

---

2798

D's mor skulle »out of the picture« var en realitet i 2011 og 2012.

Hvis F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen. Jeg er faktisk også overbevist herom, efter at jeg har gennemgået den store sag.

Jeg forstår så udmærket angsten hos mor og datter, men spørg også psykolog X, som jeg har fået oplyst, også skulle have været udsat for F's helt specielle psyke!!

...«

Parterne har til sagen fremlagt en række e-mails, erklæringer m.m., herunder blandt andet e-mail af 25. marts 2014 fra F til psykolog X, hvori er anført blandt andet:

»...

Min advokat har bemyndiget mig til at sende en kopi af brevet, som M's advokat sendte til Forvaltningen, som jeg vedhæfter.

Når du har læst det, vil jeg sætte stor pris på, hvis du kan svare på følgende udsagn med et ja eller et Nej.

1. Har jeg nogen sinde truet dig på nogen måde? Hvis ja, så forklar venligst truslen.
2. Føler du, at jeg har misbrugt D psykisk? Hvis ja, hvordan.
3. Kan al D's angst stamme fra hendes mors irrationelle angst?

...«

Psykolog X svarer samme dag blandt andet:

» . . .

1. Jeg har aldrig følt mig truet, men jeg har følt et pres for at intensivere behandlingen med D, for at du kan kunne få mulighed for at se hende tidligere.

2. Da jeg ikke har set dig og D sammen, kan jeg ikke svare på det spørgsmål.

3. Jeg kan ikke svare ja eller nej på dette. Den vanskelige skilsmisssituation påvirker bestemt D's velbefindende.

. . .«

Psykolog X har ved brev af 28. januar 2015 bekræftet, at D har tegnet de under sagen fremlagte tegninger.

Det er oplyst, at der i 1. halvår af 2014 blev planlagt »6 observerede samvær« mellem D og F. Efter fire samvær, hvor D udeblev, er der vedrørende det 5. samvær noteret følgende af børnesagkyndig Z:

» . . .

5. samvær den 22. august 2014, fra kl. 14.00 til kl. 15.30.

Far møder til aftalt tid og sidder og venter i receptionen. Mor og D møder ligeledes og de følges ind i et lokale for at vente.

Jeg aftaler med far, at jeg vil tale med mor og D først, hvorefter jeg vil vende tilbage til far. D sidder på mors skød og græder højtlydt. D siger, at hun har ondt i maven og at hun ikke vil se far. Adspurgt hvorfor, siger D, at det er fordi hun er bange for far og at hun ikke vil se ham og at hun bare vil hjem igen. Under samtalen er D højtlydt grædende og sidder på skødet af sin mor og gemmer af og til ansigtet ved mors bryst.

Mor forsøger, at overtale D til at se far, men fortæller også, at far har udøvet psykisk vold overfor D, da jeg på et tidspunkt spørger D om, hvorfor hun ikke vil se far. Jeg beder mor om ikke at tale om sagen, hvilket hun efterkommer.

Jeg går herefter ud og taler med far og fortæller, at D er meget opkørt og at det umiddelbart ikke er muligt at få hende talt til ro. Far har købt gaver til hende, hvilket jeg går ind med til hende. D smider gaven fra sig og siger, at hun ikke vil have det. Hun sparker med benene og slår ud med armene, mens hun højtlydt græder/skriger, at hun vil hjem og at hun ikke vil se far.

Efter aftale med mor, kommer far hen til døren, men ikke ind i rummet, hvor far vil sige farvel til D. D reagerer endnu kraftigere, med sparken og skrigen, hvorfor far og jeg går tilbage til receptionen.

Far oplyses om, at jeg vil beskrive hvad der er sket og give sagsbehandleren besked.

Far venter på en Taxa i receptionen og jeg går ind til mor og D og fortæller at de kan gå hjem. D har svært ved at forholde sig så meget i ro, at hun kan høre hvad jeg siger, og er flere gange på vej ud af døren. Mor har under hele forløbet, meget svært ved fysisk at holde D, der forsøger at løbe ud af døren.

Da D går ud af lokalet går hun lige hen forbi far og kigger vredt på ham, hvorefter hun går hen til mors ledsager. Far siger farvel, men hverken mor, D eller den mandlige ledsager, siger farvel til far.

...*

Ankestyrelsen stadfæstede den 10. marts 2015 Statsforvaltningens afgørelse af 12. december 2014 om at ophæve samværet mellem D og F. Af afgørelsen fremgår, at det er D's udtalte modstand mod samværet, der begrunder ophævelsen og ikke oplysninger om F's forhold.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af F og M.

F har supplerende forklaret blandt andet, at episoden, hvor han er beskyldt for at have trukket en tot hår af D's hoved, fandt sted den 23. maj 2011. Han havde fulgt M til lufthavnen, hvorefter han og D kørte til M's forældre, som bor tæt ved grænsen til Spanien. De kørte dertil, fordi D elsker sine bedsteforældre, og fordi mormoren ifølge M havde planlagt en masse aktiviteter for D. Den første dag skete der imidlertid ikke noget. Den næste dag sagde D, at hun kedede sig. Han tilbød hende derfor, at hun kunne spille på hans computer. Pludselig kom D's mormor og sagde, at D burde lege udenfor. Han brød sig ikke om den måde, som mormoren behandlede

2799

ham på. Han ringede til M og fortalte, hvad der var sket, og at han ville rejse sammen med D. Mormoren sagde, at han bare kunne rejse. Det udviklede sig til et skænderi. På et tidspunkt tog han fat om livet på D og satte hende på sengen. Morfaren kom til og tog fat om hans hals, imens mormoren tog D. Det skete omkring kl. 21.30, hvorfor han valgte tage af sted uden D. Han tænkte på det tidspunkt, at det var bedre, at han tog af sted uden hende, da hun trods alt havde set sin morfar angribe sin far. Han forestillede sig desuden, at han ville hente D om morgenen den efterfølgende dag. Dette blev han imidlertid nægtet, da han ikke havde en dommerkendelse. Han har efterfølgende fortrudt, at han ikke tog D med straks efter episoden med morfaren. Han rev ikke hår ud af hovedet på D. Hvis dette var tilfældet, var det i øvrigt et svigt fra M's side, at D ikke straks blev tilset af en lokal læge, men først den 31. maj 2011, da M og D var tilbage i Monaco mere end 500 km fra, hvor bedsteforældrene bor.

Det er korrekt, at han tidligere har haft et forbrug af alkohol. Det havde M imidlertid også. På et tidspunkt drak de begge meget, og de lovede hinanden, at det skulle være slut. Han har ikke gemt de sedler, de skrev til hinanden i den anledning, men det har M åbenbart. Han har ikke rørt alkohol siden 2005, måske lidt senere. En alkoholiker er en person, der sover på gaden, bliver anholdt osv. Noget sådant er aldrig sket for ham.

Vedrørende de fremlagte erklæringer fra J, hvori J i første omgang udtaler sig til støtte for ham for efterfølgende at udtale sig kritisk, så ved han ikke, hvorfor J udtaler sig sådan. Han har arbejdet sammen med J, som altid mangler penge. Efter at M rejste til New York, var det meningen, at appellanten også ville rejse til New York, og at J skulle med for at dokumentere det forhold, han på det tidspunkt havde til M. Han betalte J herfor. Da de alligevel ikke rejste, bad han J om at betale pengene tilbage. Dette nægtede J, og de blev derfor uvenner. J har siden skrevet til ham, at han på ingen måde er nervøs for at lade appellanten være alene med børn.

Han er domicileret i Panama. Det har han været i måske et år.

M har supplerende forklaret blandt andet, at det ikke er korrekt, at hun har haft et alkoholproblem, eller at

hun har givet appellanten et løfte tilsvarende det, han gav hende i fødselsdagsgave, da hun fyldte 40 år. Anonyme Alkoholikere, hvor F gik, og hvor hun også selv har deltaget i en støttegruppe, siger, at »en gang alkoholiker altid alkoholiker, men tørlagt alkoholiker«. Det er korrekt, at hun i forbindelse med forældremyndighedssagen har omtalt F's problem med alkohol, men hun har altid understreget, at F ikke drikker nu.

Vedrørende episoden med hårtotten skete der det, at hun blev ringet op af D, umiddelbart efter at hun var landet i New York. Hun har aldrig hørt D så bange som da. D sagde, at far havde hevet hende i håret. I første omgang vidste hun ikke, hvor slemt det var, men da hun så størrelsen på hårtotten, kunne hun se, at det var alvorligt. D blødte dog ikke eller lignende, hvorfor der ikke var grund til at opsøge en læge. Hun havde ikke brug for at »dokumentere« noget som helst. Hun var alene bekymret for D. D var imidlertid traumatiseret, og da hun efter en uge ikke viste tegn på bedring, men tværtimod blev mere og mere indadvendt og næsten var ophørt med at tale, tog de til familiens læge i Monaco. Hun var ikke interesseret i at politianmelde episoden med hårtotten, da hun ikke ville »gå efter« F. Hendes forældre anmeldte episoden, fordi hendes far og F havde været i et egentligt slagsmål. Episoden var dog »dråben« i forhold til hendes beslutning om at forlade F. Hun kunne ikke tillade, at konflikten imellem dem gik ud over D.

F har fra start af kun været interesseret i at fastholde konflikten. Allerede da hun sagde, at hun ville skilles, sagde han, at han vil sagsøge hende, så længe han »står op«. Han har siden anlagt 20 forskellige sager imod hende, så han må siges at have holdt sit ord.

D fastholder, at hun har hørt F sige: »Fuck this child«. Det var muligvis i forbindelse med fogedforretningen i Monaco, hvor F ville ind i deres lejlighed. Der er i det hele taget store problemer i forholdet mellem far og datter, og D ønsker fortsat ikke at have samvær med sin far. D er 11 år og ved godt, at de er i retten i dag. Hun besluttede for en måneds tid siden at fortælle D om sagen, da hun fornemmede, at D under alle omstændigheder gik og bekymrede sig for, hvad der skete. Efter at de har talt det hele igennem, virker det, som om at D har fået mere ro.

Det går nu fantastisk godt med D i skolen. Hun har lært at læse og ligger over niveau i sin klasse. Der er åbent for indlæring, efter hendes opfattelse fordi D ikke er så stresset i sin dagligdag. D går fortsat hos X.

Vedrørende tegningerne ved hun godt, at D har mareridt om, at F slår alle ihjel, hun holder af. Det er hende, der skal op med D om natten, når hun vågner og har brug for at tale. D er også bange for, at F vil tage hende væk fra indstævnte, skolen og vennerne.

Det er korrekt, at D i en periode på 1½ år havde samvær med F. D fik det dog værre og værre i denne periode. D sagde blandt andet, at hun kunne mærke, at hun ikke ville få lov at blive hos indstævnte, og hun gav udtryk for, at hun frygtede, at hun en dag ikke ville komme tilbage efter samværet. På nuværende tidspunkt giver D udtryk for, at det er utrygt, at de ikke ved, hvor i verden far bor. D ved, at hun altid må

2800

kontakte sin far, og de taler da også om ham. D ved, at det ikke er noget tabu. Indstævnte lægger dog ikke op til sådanne samtaler for tiden, men deltager, når D ønsker det.

Hun har aldrig mødt J eller hørt om ham, før hun fik den mail, hvori han udtaler sig kritisk om F. Det overrasker hende ikke, at der har været penge mellem F og J, da hun er vant til, at F bruger penge, for at opnå det han vil hos andre.

Hun mener, at F har boet i Panama siden 2011. Han har stadig en hotellejlighed i Monaco.

Det er korrekt, at F altid har afleveret D til tiden efter samvær. F er meget punktlig.

Foreholdt advokat Sonja Tofts brev af 19. marts 2014 kan hun ikke bekræfte, at hun har sagt, at F truer folk, herunder psykologen X, men hun har videregivet nogle e-mails til advokat Sonja Toft, og hun har sagt, at psykologen X følte et ekstremt pres. Hun kan bekræfte, at hun på et tidspunkt fortalte advokat Sonja Toft om korrespondancen med J, og at hun i den forbindelse sagde, at F ønskede hende »out of the picture«. Det hun mente var, at F ønskede at fjerne D fra hende, ikke at han tænkte på mord. At det nu udlægges således er uhyggeligt. Hun har ikke sagt, at hvis »F får D udleveret, så ser D ikke sin mor igen«, men hun har sagt, at hun var bekymret.

Hun har ikke haft forsæt til at komme med ærekrænkende udtalelser.

Procedure

F har for landsretten gentaget sit anbringende om, at M har fremsat de under påstand 2 anførte udsagn i »kvalificeret ond tro«, idet appelretten i Monaco allerede én gang har afvist de i ytringerne implicite sigtelser om, at han er alkoholiker, voldelig og farlig. Det afvises, at M ved de for landsretten fremlagte bilag og ved de afgivne forklaringer har ført sandhedsbevis for sigtelserne. Vedrørende ytringerne fremsat i advokat Sonja Tofts brev af 19. marts 2014 må advokaten være at anse for et bud, og M er således som det mindste fremkommet med ytringerne til sin advokat, hvilket også er strafbart. Alternativt har M medvirket til advokatens fremsættelse af ytringerne, hvorfor hun i så fald må straffes efter medvirkensbestemmelsen i [straffelovens § 23](#).

M har for landsretten ligeledes gentaget de for byretten fremsatte anbringender, herunder at hun ikke har haft forsæt til at overtræde [straffelovens §§ 267 og 268](#), samt at de omtvistede udtalelser alle er fremkommet i forbindelse med en forældremyndighedssag, hvorfor udtalelserne er fremsat i berettiget varetagelse af barnets tarv, jf. [straffelovens § 269](#). Der er desuden ført sandhedsbevis for påsagnene, hvorfor hun under alle omstændigheder skal frifindes. For så vidt angår udsagnene i brevet af 19. marts 2014 er disse fremsat af advokat Sonja Toft og afspejler det indtryk, advokaten har fået ved en gennemgang af oplysningerne i sagen, herunder navnlig de voldsomme tegninger, som D har lavet.

Landsrettens begrundelse og resultat

De udtalelser, der foreligger til bedømmelse i injuriersagen, er fremsat i en forældremyndighedssag mellem de samme parter. Udtalelserne er fremsat af M under partsforklaringen under hovedforhandlingen og af hendes advokat i et processkrift til Statsforvaltningen under den efterfølgende samværssag.

I forældremyndigheds- og samværssager er det afgørende at få belyst barnets perspektiv, således at der kan træffes den afgørelse, der er til barnets bedste. I langt de fleste forældremyndighedssager udgør partsforklaringer det vigtigste grundlag for bedømmelsen af, hvilken afgørelse der er til barnets bedste. Bedømmelsen af forholdet mellem parterne og parternes forhold til barnet indebærer en stillingtagen til såvel de handlinger og valg, parterne har foretaget, som til, om parterne fremtidigt må antages at kunne samarbejde til barnets bedste. Parternes forklaring vil således angå forhold, der hører privatlivet til. At sådanne oplysninger er relevante er endvidere forudsat i bemærkningerne til [forældreansvarsloven](#), hvorefter oplysninger om (tidligere) misbrug eller om parternes konfliktniveau og barnets reaktion herpå vil kunne tillægges vægt ved rettens afgørelse af forældremyndigheden. Parterne er således berettiget til og i givet fald også forpligtet til at afgive forklaring herom under sagen. Under partsforklaringen er parten undergivet den sædvanlige sandhedspligt, og parten er ikke begrænset til udelukkende at afgive forklaring om forhold, som parten kan føre sandhedsbevis for. Parten må således, under respekt af sandhedspligten,

kunne udtale sig uden at skulle frygte efterfølgende sanktioner.

Landsretten finder, at de udtalelser, der er fremsat af M under hovedforhandlingen den 6. december 2013 (nr. 2.1-2.4), ikke kan betragtes isoleret, men må ses i den sammenhæng, de er en del af, og under hensyn til forklaringen i sin helhed.

M har under retsmødet den 6. december 2013 forklaret om sin opfattelse af baggrunden for parternes brud og efterfølgende konflikt, herunder det forhold at F som følge af sit ophør med alkohol blev stadig mere aggressiv. Hun har endvidere redegjort for D's oplevelse af episoden den 23. maj 2011 samt for D's modvilje mod samvær. Under hensyn til de øvrige oplysninger i sagen, herunder navnlig den ovenfor citerede del af afgørelsen fra appelretten i Monaco, de lægelige oplysninger og D's tegninger, som i det hele understøtter, at D den 23. maj 2011 var udsat for en grænseoverskridende oplevelse, som i det mindste må have bidraget til det

---

2801

problematiske forhold mellem D og F, finder landsretten ikke, at M's ytringer under retsmødet den 6. december 2013 overskred det tilladelige i forhold til, hvad man som part i en forældremyndighedssag frit kan udtale sig om.

Udtalelsen »F råbte »fuck this child« til sagsøgte og barnet« (nr. 2.5) er fremsat af M den 6. december 2013 i retsmøde i Retten i Lyngby og den 17. december 2013 i fogedretsmøde i Retten i Lyngby. Landsretten finder ikke, at denne udtalelse kan anses for en strafbar ærekrænkelse efter straffelovens § 267.

For så vidt angår de udtalelser, der er fremsat i advokat Sonja Tofts processkrift af 19. marts 2014 (nr. 2.7-2.10), bemærker landsretten, at advokater har en naturlig forpligtelse til at medvirke til, at konflikterne i forældremyndighedssager ikke optrappes yderligere, men at der også må antages at bestå et betydeligt frirum for procederende bemærkninger. Landsretten finder efter en samlet vurdering af processkriftet sammenholdt med sagen i øvrigt, at udtalelserne ikke overskrider grænserne for det tilladelige.

Udtalelsen »far har udøvet psykisk vold over for D« (nr. 2.11), der er fremsat af M over for børnesagkyndig rådgiver Z den 22. august 2014, er fremsat under kontrolleret samvær. Under hensyn til sagens samlede forløb og under hensyn til, at ytringen fremkom som en kommentar til D's voldsomme protester imod samværet, findes denne udtalelse heller ikke at overskride grænserne for det tilladelige.

Af de samme grunde som anført ovenfor findes udtalelserne (nr. 2.12), der er gengivet i dommen af 17. oktober 2014 fra Retten i Lyngby, ikke at overskride grænserne for det tilladelige.

Landsretten tager som følge heraf M's påstand om stadfæstelse, henholdsvis frifindelse, til følge.

F skal betale sagsomkostninger for begge retter til M med i alt 50.000 kr. Beløbet, der er inkl. moms, dækker M's udgifter til advokatbistand.

Thi kendes for ret

Byrettens dom stadfæstes, og M frifindes i øvrigt.

I sagsomkostninger for begge retter skal F betale 50.000 kr. til M.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

FED2002.385

V.L.D. af 25. marts 2002. Sag: 8. afd., a.s. nr. B-2235-00 og B-2289-00

Tortgodtgørelse på 1.000 kr. for urigtig og æreskrænkende udtalelse om at mindreårig pige måske havde været udsat for overgreb fra faderens side. Tortgodtgørelse på 2.000 kr. for urigtig og æreskrænkende udtalelse om, at pigens morfader var stærkt alkoholiseret og havde udsat sin datter for seksuelle overgreb, da hun var ung

Sagsnummer: B-2235-00**Domstol:** V**Sagsnummer:** B-2235-00**Afgørelsesdato:** 2002-03-25

A anførte i et brev til statsamtet vedrørende samvær med sit barn D, at D's søster E (som A ikke var fader til) var »en storesøster, der var sengevæder til sit 12. år og som endnu ikke kan sove alene og måske har været udsat for overgreb fra faderens side«. F, der var fader til E, anlagde privat straffesag mod A med påstand bl.a. om, at der var tale om æreskrænkende sigtelser og fornærmelige ord, som skulle mortificeres, ligesom F nedlagde påstand om tortgodtgørelse på 50.000 kr., jf. EAL § 26. I det nævnte brev til statsamtet anførte A endvidere: »... samt en morfar, der er stærkt alkoholiseret, og som har lavet seksuelle overgreb på D's mor som ung«. G, som var D's morfader, anlagde også privat straffesag mod A med påstand bl.a. om, at der var tale om æreskrænkende sigtelser og fornærmelige ord, som skulle mortificeres, ligesom F nedlagde påstand om tortgodtgørelse på 50.000 kr., jf. EAL § 26. A påstod frifindelse i begge sager. I sagen mellem A og F fandt byretten, at udtalelserne om, at E var sengevæder og ikke kunne sove alene, ikke var ringeagtstringer af en sådan karakter, at de var strafbare efter straffelovens § 267. Derimod måtte udtalelsen om overgreb efter brevets indhold og opsætning forstås som en sigtelse mod F om, at han måske havde foretaget overgreb mod sin datter. Da der ikke var ført bevis for denne sigtelser sandhed og da straffelovens § 269 ikke fandt anvendelse, fandtes A skyldig i overtrædelse af straffelovens § 267. F fik derfor medhold i sin påstand om mortifikation og A blev idømt 2 dagbøder à 250 kr. Henset til de personlige omstændigheder, der havde dannet baggrund for A's handlemåde, fandt byretten ikke, at betingelserne for at anvende straffelovens § 268 om bagvaskelse var opfyldt. Endelig tilkendte byretten F 1.000 kr. i tortgodtgørelse. I sagen mellem A og G fandt byretten, at der var tale om sigtelser mod G om dels, at han var alkoholiseret, dels at han havde foretaget seksuelle overgreb på sin datter. Da der ikke var ført bevis for sigtelsernes sandhed og da straffelovens § 269 ikke fandt anvendelse, fandtes A skyldig i overtrædelse af straffelovens § 267. G fik derfor medhold i sin påstand om mortifikation og A blev idømt 4 dagbøder à 250 kr.

386

Af de samme grunde, som anførtes i forhold til E, fandt byretten, at straffelovens § 268 ikke fandt anvendelse. For så vidt angik spørgsmålet om tort tilkendte byretten G 2.000 kr. i godtgørelse. A ankede dommene til landsretten, som stadfæstede dommene iht. de af byretten anførte grunde.

(Helle Bertung, Eskild Jensen og Karen Foldager)F (adv. Helge Pedersen) mod A (adv. Ole Kristoffersen) og F (adv. Helge Pedersen) mod G (adv. Ole Kristoffersen)

Vestre Landsret

Dom afsat den 15. september 2000 af Retten i Grindsted. (Sag nr. BS 1-15-2000)

Under denne private straffesag, som er anlagt den 13. januar 2000, har sagsøgeren, A, påstået sagsøgte, F, straffet efter straffelovens § 267, stk. 1 og § 268 ved den 6. december 1999 i et brev til ... Statsamt at have fremsat følgende sigtelse og fornærmelige ord: »en storesøster, der var sengevæder til sit 12. år og som endnu ikke kan sove alene og måske har været udsat for overgreb fra faderens side«. Sagsøgeren har endvidere nedlagt påstand om, at de ærekrænkende sigtelser og fornærmelige ord bliver kendt ubeføjede, jf. straffelovens § 273, stk. i. Endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om, at sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning for tort med 50.000 kr., jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse.

Sagen foreligger således oplyst:

Gennem en ca. 4 årig periode havde sagsøgerens tidligere ægtefælle, B, et forhold til sagsøgte. Forholdet ophørte i august 1999. Sagsøgte og B har sammen sønnen D, født i januar 1999. D bor hos sin mor. I forbindelse med Ribe Statsamts behandling af en sag om sagsøgtes samvær med D, skrev sagsøgte den 6. december 1999 til Statsamtet. I brevet hedder det:

»...

Som det fremgår af alle ovenstående notater og bilag, vil De kunne se, at jeg utallige gange har forsøgt at finde en ordning uden konfliktstof og uden inddragen af vores andre børn og hele tiden i D's tarv.

B og hendes advokat har hele tiden afvist og bevidst forsøgt at påføre mig manglende samarbejdsvilje m.v. B burde som uddannet pædagog og souschef i en børnehave kunne se barnets tarv. Hun er dog kun i stand til at se egne behov. Jeg vil i den forbindelse anmode om, at De prøver at se tilbage på B's holdninger til tidligere afgørelser vedr. samvær for hendes andre børn: C og E, hvor hun meget bevidst og med alle midler forsøgte at holde sin daværende mand A væk fra deres fælles børn og hindre samvær, som hun har chikaneret og modarbejdet utallige gange, hvilket vil kunne bekræftes af A.

De har selv oplevet, hvordan B bevidst har løjet for Dem, da hun påstod, at jeg havde meldt hende til politiet vedr. overgreb. Det forholder sig sådan, at B via sin advokat har anmeldt mig til politiet for falsk anmeldelse pga. min indberetning om frygten for børnenes vilkår til socialforvaltningen. Dette resulterede i, at kriminalassistent H, ... Politi tilsyneladende følte behov for at undersøge forholdene i hjemmet yderligere. Han har således uanmeldt besøgt B 2 gange på hendes adresse - formentlig fordi han har haft en mistanke. I den forbindelse har jeg aftalt med H, at De gerne må kontakte ham for bekræftelse af forløbet (han træffes på telefon ..., lokal ...). Jeg kan desuden oplyse, at jeg pr. brev af 22.11.99 er blevet bekendtgjort med, at politiet intet udestående har med mig (kopi vedlagt, bilag ...).

B har startet dette konfliktniveau ved på uautoriseret vis at lade sin advokat personligt opsøge bestyrelsesformanden for min arbejdsplads og udlevere bilag, som de påstår er skrevet af mig, men som jeg intet kender til og aldrig har set, samt private breve og bilag fra B, hvor hun anklager mig for bl.a. at have fulgt efter hende i bil på en dag, hvor jeg slet ikke var på omtalte lokalitet, hvilket kan bekræftes af andre ansatte her i huset. Alt i alt en gemen onskabsfuld chikane og forfølgelse.

Dette har resulteret i, at jeg i første omgang er blevet tvunget til at sige min tjenestemandstilling op, men

denne sag er dog ikke endelig sluttet. Hendes elskede advokat har i den forbindelse overtrådt adskillige regler og kompetencer og bliver formentlig og forhåbentlig frataget sin bestalling.

B har desuden som beskrevet politianmeldt mig for falsk anmeldelse, fordi jeg orienterede socialforvaltningen om mulige overgreb m.v. Hun har ligeledes stævnet mig i retten med et krav om erstatning på kr. 50.000,- for »fornærmende ord m.v.« i forbindelse med sagen i socialforvaltningen. Alle disse ting anser jeg som et klart forsøg på at skræmme mig og for at lede fokus væk fra de ting, der er foregået i hendes hjem i forhold til hendes børn. Jeg er pr. brev af 5.10.99 gjort opmærksom på, at socialforvaltningen i ... Kommune har iværksat en undersøgelse (kopi vedlagt, bilag ...).

Endelig kørte B mig med vilje ned den 18.10.99 i Gørding og slæbte mig efter sin bil med det resultat, at jeg nærvæd havde brækket mit skinneben, slog mit hoved og ryg og måtte sygemeldes i 3 dage - og stadig går med men efter påkørslen. Lægen, som undersøgte og behandlede mig i Lægevagten i Grindsted sagde, at jeg

387

havde været yderst heldig at undgå voldsommere skader efter denne voldsomme påkørsel. (bilag ...) B skaber sammen med sin advokat bevidst et konfliktniveau i håbet om, at det kan bruges mod mig.

Jeg er meget bekymret for D, at han skal vokse op i en familie, hvor de nære voksne er en mor med fødselsdepression, en neurotisk storebror, der har gået til behandling på »Børnepsykiatri« i ..., og som blev bortvist fra Ladelund Landbrugsskole pga. alkoholproblemer; en storesøster, der var sengevæder til sit 12. år og som endnu ikke kan sove alene og måske har været udsat for overgreb fra faderens side. I og jeg har talt om dette flere gange, hvor I ikke har turdet spørge E - det viser endnu engang uansvarligheden som mor; en storebror på 11 år, der er en umoden fumler samt en morfar, der er stærkt alkoholiseret, og som har lavet seksuelle overgreb på D's mor som ung. Jeg frygter meget, at D's morfar skal foretage overgreb på mit barn og er særdeles utryg ved at lade børnene være alene hos bedstefamilien, som de ofte er, når I skal ud at feste i byen, som regel hver weekend! Jeg vil blot her minde om, at B tog D med på værtshus en hel aften og nat, da han var ca. 6 uger gammel. Han blev placeret i et lokale på et skummelt værtshus og overladt til sig selv, for at B kunne tilfredsstille sine egne behov. Hun er totalt uansvarlig som mor. Disse personer er D's daglige omgangskreds, da familien er stærkt afhængige af bedstefamilien, som stadig bestemmer over alle deres børn og sætter retningslinjerne, som er præget af totalt socialt kaos styret af et overdrevent alkoholforbrug uden et gældende normset for social tilpasning og gældende værdinormer.

Jeg håber derfor meget, at De for D's skyld træffer en afgørelse, hvor han får lov at have kvalitetssamvær med sin far, der tilsidesætter alt for at være sammen med sin søn.

Jeg kan endvidere oplyse, at så snart faderskabssagen er afgjort, vil jeg arbejde hårdt på at få overdraget forældremyndigheden over D, da jeg vil kunne tilbyde ham en opvækst præget af kærlighed, omsorg, hensyntagen og i et socialt velstillet miljø uden præg af misbrug, kaos, utryghed og overgreb.

Slutteligt vil jeg anmode om at få fuld aktindsigt i sagen, specielt ønsker jeg referat af Deres telefoniske samtale med B forud for vores møde den 19.11.99.

Med venlig hilsen F◀

Efter at sagsøgeren havde udtaget stævning i sagen fremsendte sagsøgte den 26. januar 2000 et brev til

sagsøgeren. I brevet hedder det:

»...

Til Deres orientering fremsendes hoslagt kopi af skrivelse af d.d. til ... Statsamt, hvor undertegnede tilbagetrækker dele af fremsendt bilag pga. evt. tolkningsproblemer.

Jeg kan i den forbindelse undre mig over, hvordan De har haft mulighed for at fremskaffe omtalte bilag, da bilag til Statsamtet efter min opfattelse er af meget personlig karakter og er betragtet som fortrolige, idet de er tilsendt en statsinstitution med skærpet tavshedspligt.

For god ordens skyld bedes De venligst bemærke, at der på intet tidspunkt i min skrivelse af 06.12.99 til Statsamtet på de pågældende linjer har været anvendt Deres navn.

Jeg betragter med denne skrivelse med tilhørende bilag sagen som afsluttet og foretager mig ikke videre.

...«

Den nævnte skrivelse af samme dato til Statsamtet havde sålydende indhold:

»...

Vedr. tilbagetrækning af dele af fremsendt bilag. Undertegnede fremsendte den 06.12.99 et bilag med att. J (kopi vedlagt med indsat linieta).

I det fremsendte brev er der på side 2 nogle delsætninger, som efter kritisk læsning måske kunne misfortolkes:

Linie 23: »...og måske har været udsat for overgreb fra faderens side.«

Undertegnede ønsker at tilbagetrække ovenstående beskrevne linjer (23+26+27).

Jeg har under ingen omstændigheder haft til hensigt at fremsætte beskyldninger, som jeg er blevet gjort opmærksom på, at ovenstående delsætninger ved en meget kritisk nærlæsning eller misfortolkning er blevet opfattet som, men har blot refereret nogle bekymringer, som D's mor, B gentagne gange har fortalt til undertegnede gennem vores tidligere meget tætte fortrolighed igennem såvel mange samtaler som omfattende skriftlig korrespondance.

Jeg betragter i øvrigt fremsendte skrivelser til Statsamtet som fortrolige, da de er sendt til en institution med skærpet tavshedspligt.

...«

Sagsøgte er den 6. marts 2000 straffet med 10 dagbøder à 250 kr. for overtrædelse af straffelovens §

267, stk. 1, og frifundet for overtrædelse af straffelovens § 268 under en privat straffesag, som B havde

anlagt.

Under sagen har parterne og B afgivet forklaringer.

Sagsøgeren har forklaret, at han og B har 3 fællesbørn, herunder en datter ved navn E. Det er denne datter, som sagsøgte i sit brev af 6. december 1999 omtaler, som »sengevæder til sit 12. år og som endnu ikke kan sove alene og måske har været udsat for overgreb fra faderens side«. Han kender ikke sagsøgte, og har kun mødt ham en enkelt gang i forbindelse med, at han skulle hente sine børn til samvær. Sidste sommer fik han et brev fra sagsøgte, hvori denne spurgte, om han ville være med til at ødelægge B og hendes familie. Da han ikke havde nogen interesse heri, smed han brevet væk. Sagsøgte ringede efterfølgende til ham, men sagsøgeren afviste at tale med ham. Det er ikke korrekt, at E har været sengevæder, og han har heller aldrig foretaget nogen former for overgreb mod hende.

Sagsøgte har forklaret, at hans brev af 6. december 1999 til Ribe Statsamt blev skrevet ud fra et ønske fra hans side om at belyse den verserende samværssag så godt som muligt. Han havde på ingen måde til hensigt at beskyldte sagsøgeren for noget. De pågældende oplysninger havde han fra fortrolige samtaler med B. Det er hende der har fortalt ham, at E var sengevæder, og han har selv set våde lagner, når han overnattede hos B. Efter hans opfattelse havde E mange tegn på, at hun ikke havde det godt. Bl.a. var hun neglebider og meget optaget af annoreksi. Han kender intet til forholdene i sagsøgerens hjem. Ordet »overgreb« skal forstås i bred forstand. Han havde ikke til hensigt at beskyldte sagsøgeren for noget. Han har ringet til A efter, at denne udtog stævning i nærværende sag, fordi han føler, at der er tale om en misforståelse. Han har, så vidt han husker, aldrig skrevet et brev til sagsøgeren. Derimod har sagsøgeren ringet til sagsøgtes ægtefælle og chikaneret hende.

B har forklaret, at hun aldrig har sagt til sagsøgte, at E måske havde været udsat for overgreb fra sagsøgerens side. E har aldrig været sengevæder, og hun har altid kunnet sove alene. Vidnet har aldrig drøftet med sagsøgte, at E skulle have problemer. E er en normal og velfungerende pige, og hun har ikke psykiske problemer.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om, at sagsøgte skal straffes for overtrædelse af de påberåbte bestemmelser i straffeloven gjort gældende, at den ærekrænkende sigtelse om overgreb mod hans datter og de fornærmelige ord om, at hans datter »var sengevæder til sit 12. år og endnu ikke kan sove alene og måske har været udsat for overgreb fra faderens side«, er fremsat mod bedre vidende, idet sagsøgte ikke havde noget som helst belæg for udtalelserne, hvilket må have stået ham helt klart forud for hans fremsættelse af disse. Det er ikke godtgjort, at sagsøgte blot har refereret udtalelser fremsat af B. Gerningsindholdet i straffelovens §§ 267 og 268 er opfyldt i og med, at sagsøgtes skrivelse af 6. december 1999 kom til Statsamtets kundskab. Det er uden betydning, at sagsøgte efterfølgende har tilbagetrukket sigtelsen om overgreb, ligesom det er uden betydning, at sagsøgte har anvendt ordet »måske«, og at han ikke har nævnt sagsøgerens navn. Det skal i øvrigt betragtes som en strafskærpende omstændighed, at krænkelserne er fremsat på skrift, jf. straffelovens § 267, stk. 3. Straffelovens § 269 finder ikke anvendelse, idet sagsøgte ikke har ført sandhedsbevis, og idet sagsøgte ikke har handlet i berettiget varetagelse af eget eller andres tarv. Da de ærekrænkende sigtelser er ubeføjede, skal der i medfør af straffelovens § 273, stk.-1 optages en bemærkning herom i dommen.

Med hensyn til påstanden om tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26, har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte er ansvarlig for flere retsstridige krænkelser af sagsøgerens ære og som følge heraf skal betale godtgørelse for tort. Der er tale om injurier i den tunge ende af skalaen, og godtgørelsens størrelse skal fastsættes derefter.

Sagsøgte har til støtte for sin påstand om frifindelse gjort gældende, at de udtalelser, som han har fremsat overfor ... Statsamt ikke er udtryk for, at han har villet krænke sagsøgerens ære eller fremsætte sigtelse

mod sagsøgeren, hvilket hans breve af 26. januar 2000 til Statsamtet og sagsøgeren også vidner om. Han har således ikke haft forsæt til at overtræde de påberåbte bestemmelser i straffeloven, hvorfor han ikke kan straffes herfor. Hans udtalelser er i øvrigt fremsat i god tro, idet oplysningerne stammer fra sagsøgerens tidligere ægtefælle. Hertil kommer, at udtalelserne må ses i en større sammenhæng, idet de er en lille del af en længere skrivelse til Statsamtet, som sammen med en række andre oplysninger er fremsat med det sigte at varetage sønnens tarv. Da der ikke er begået noget strafbart, kan det heller ikke komme på tale at lade sagsøgte ifalde erstatningsansvar for tort.

389

Rettenns begrundelse og resultat:

Retten finder ikke, at udtalelserne i sagsøgtes brev af 6. december 1999 til Ribe Statsamt om, at sagsøgerens datter skulle have været sengevæder og om, at hun ikke kan sove alene, er ringeagtssytringer af en sådan karakter, at de er strafbare efter straffelovens § 267, stk. 1.

Den påklagede beskyldning i sagsøgtes brev af 6. december 1999 til Ribe Statsamt må derimod efter brevets indhold og opsætning forstås som en sigtelse mod sagsøgeren om, at han måske har foretaget overgreb på sin datter. Påstanden herom må efter de under sagen fremkomne oplysninger anses for urigtig. Da sagsøgte efter det anførte ikke har ført bevis for sigtelsens sandhed, og straffelovens § 269 heller ikke i øvrigt findes anvendelig, anses sagsøgte i dette omfang skyldig i ærekrænkelse efter straffelovens § 267, stk. 1, jf. stk. 3.

Da betingelserne for at anvende straffelovens § 268 om bagvaskelse ikke findes at foreligge, henset til de personlige omstændigheder, der har dannet baggrund for sagsøgtes handlemåde, frifindes sagsøgte for overtrædelse af denne bestemmelse i straffeloven.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 267, stk. 1, jf. stk. 3, jf. § 89 til 2 dagbøder à 250 kr.

Sagsøgerens påstand om mortifikation af den ubeføjede sigtelse tages til følge i medfør af straffelovens § 273, stk. 1, som nedenfor anført.

Den nedlagte påstand om godtgørelse for tort, jf. erstatningsansvarslovens § 26, tages efter sagens karakter til følge med 1.000 kr.

Med sagens omkostninger forholdes det som nedenfor anført.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, F, straffes med 2 dagbøder à 250 kr.

Forvandlingsstraffen er 2 dages hæfte.

Sagsøgtes ærefornærmende sigtelse om, at sagsøgerens datter »... måske har været udsat for overgreb fra faderens side« er ubeføjet.

Inden 14 dage skal sagsøgte betale tortgodtgørelse til sagsøgeren med 1.000 kr. samt sagens omkostninger med 6.000 kr.

Dom afsagt den 15. september 2000 af Retten i Grindsted. (Sag nr. BS 1-16-2000)

Under denne private straffesag, som er anlagt den 13. januar 2000, har sagsøgeren, G, påstået sagsøgte, F, straffet efter straffelovens § 267, stk. 1 og § 268 ved den 6. december 1999 i et brev til Ribe Statsamt at have fremsat følgende sigtelse og fornærmelige ord: »samt en morfar, der er stærkt alkoholiseret, og som har lavet seksuelle overgreb på D's mor som ung«. Sagsøgeren har endvidere nedlagt påstand om, at de ærekrænkende sigtelser og fornærmelige ord bliver kendt ubeføjede, jf. straffelovens § 273, stk. 1. Endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om, at sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning for tort med 50.000 kr., jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse. Sagen foreligger således oplyst:

[Se sagsfremstillingen i dom afsagt s.d. af Retten i Grindsted i sag nr. BS 1-15-2000]

Under sagen har parterne og B afgivet forklaringer.

Sagsøgeren har forklaret, at han har mødt sagsøgte to gange i forbindelse med barnedåb og en gang lige efter D's fødsel. I øvrigt har de kun mødt hinanden tilfældigt og ganske kort. Han er ikke og har aldrig været alkoholiseret, og han er ikke klar over, hvorfor sagsøgte har fremsat denne påstand. Han har heller aldrig udøvet seksuelle overgreb overfor sin datter, B, og der har aldrig været talt om noget sådant i familien. Det var hans datter, der gjorde ham opmærksom på sagsøgtes udtalelser til Statsamtet, og han føler sig meget krænket over udtalelserne. Han har modtaget sagsøgtes brev af 26. januar 2000.

Sagsøgte har forklaret, at hans brev af 6. december 1999 til ... Statsamt blev skrevet ud fra et ønske fra hans side om at belyse den verserende samværssag så godt som muligt. Han havde på ingen måde til hensigt at beskyldte sagsøgeren for noget. De pågældende oplysninger havde han fra fortrolige samtaler med sagsøgerens datter. Udtrykket »stærkt alkoholiseret« betyder for ham, at man dagligt drikker flere øl. B har fortalt ham, at hendes mor flere gange har bedt hende om kun at servere kaffe for sagsøgeren. I øvrigt har han været sammen med sagsøgeren ved flere lejligheder end det af sagsøgeren forklarede, og ved disse lejligheder har sagsøgeren altid haft en øl indenfor rækkevidde, og han har set sagsøgeren drikke adskillige genstande. Ved »adskillige« forstår han 3 eller flere.

B har forklaret, at hun har haft en god og tryk opvækst i kærlighed og omsorg. Hendes fars alkoholforbrug er helt normalt. Han er ikke, og har aldrig været, alkoholiseret, og hun har aldrig nævnt noget

---

390

sådan overfor sagsøgte. Hendes mor har aldrig bedt hende om ikke at servere alkohol for faderen, og hun har heller ikke sagt noget sådant til sagsøgte. Det er ikke korrekt, at hun har fortalt sagsøgte, at hendes far har udøvet seksuelle overgreb på hende, og noget sådant har heller aldrig fundet sted. Sagsøgte og sagsøgeren har kun været sammen en gang til en familiefest og ellers kun, hvis de tilfældigt er løbet på hinanden.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om, at sagsøgte skal straffes for overtrædelse af de påberåbte bestemmelser i straffeloven gjort gældende, at den ærekrænkende sigtelse om seksuelt overgreb mod hans datter og de fornærmelige ord om, at han er stærkt alkoholiseret, er fremsat mod bedre vidende, idet sagsøgte ikke havde noget som helst belæg for udtalelserne, hvilket må have stået ham helt klart forud for hans fremsættelse af disse. Det er ikke godtgjort, at sagsøgte blot har refereret udtalelser fremsat af

sagsøgerens datter. Gerningsindholdet i straffelovens §§ 267 og 268 er opfyldt i og med, at sagsøgtes skrivelse af 6. december 1999 kom til Statsamtets kundskab. Det er uden betydning, at sagsøgte efterfølgende har tilbagetrukket udtalelserne. Det skal i øvrigt betragtes som en strafskærpende omstændighed, at fornærmelserne er fremsat på skrift, jf. straffelovens § 267, stk. 3. Straffelovens § 269 finder ikke anvendelse, idet sagsøgte ikke har ført sandhedsbevis, og idet sagsøgte ikke har handlet i berettiget varetagelse af eget eller andres tarv. Da de ærekrænkende sigtelser er ubeføjede, skal der i medfør af straffelovens § 273, stk. 1 optages en bemærkning herom i dommen.

Med hensyn til påstanden om tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26, har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte er ansvarlig for flere retsstridige krænkelse af sagsøgerens ære, og som følge heraf skal betale godtgørelse for tort. Der er tale om injurier i den tunge ende af skalaen, og godtgørelsens størrelse skal fastsættes derefter.

Sagsøgte har til støtte for sin påstand om frifindelse gjort gældende, at de udtalelser, som han har fremsat overfor ... Statsamt ikke er udtryk for, at han har villet krænke sagsøgerens ære eller fremsætte sigtelse mod sagsøgeren, hvilket hans breve af 26. januar 2000 til Statsamtet og sagsøgeren også vidner om. Han har således ikke haft forsæt til at overtræde de påberåbte bestemmelser i straffeloven, hvorfor han ikke kan straffes herfor. Hans udtalelser er i øvrigt fremsat i god tro, idet oplysningerne stammer fra sagsøgerens egen datter. Hertil kommer, at udtalelserne må ses i en større sammenhæng, idet de er en lille del af en længere skrivelse til Statsamtet, som sammen med en række andre oplysninger er fremsat med det sigte at varetage sønnens tarv. Da der ikke er begået noget strafbart, kan det heller ikke komme på tale at lade sagsøgte ifalde erstatningsansvar for tort.

Rettens begrundelse og resultat:

De påklagede beskyldninger i sagsøgtes brev af 6. december 1999 til ... Statsamt må efter brevets indhold og opsætning forstås som sigtelser mod sagsøgeren om dels, at han er alkoholiseret dels, at han har foretaget seksuelle overgreb på sin datter. Påstandene herom må efter de under sagen fremkomne oplysninger anses for urigtige. Da sagsøgte efter det anførte ikke har ført bevis for sigtelsernes sandhed og straffelovens § 269 heller ikke i øvrigt findes anvendelig, anses sagsøgte skyldig i ærekrænkelse efter straffelovens § 267, stk. 1, jf. stk. 3. Da betingelserne for at anvende straffelovens § 268 om bagvaskelse ikke findes at foreligge, henset til de personlige omstændigheder, der har dannet baggrund for sagsøgtes handlemåde, frifindes sagsøgte for overtrædelse af denne bestemmelse i straffeloven.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 267, stk. 1, jf. stk. 3, jf. § 89 til 4 dagbøder à 250 kr.

Sagsøgerens påstand om mortifikation af de ubeføjede sigtelser tages til følge i medfør af straffelovens § 273, stk. 1, som nedenfor anført.

Den nedlagte påstand om godtgørelse for tort, jf. erstatningsansvarslovens § 26, tages efter sagens karakter til følge med 2.000 kr.

Med sagens omkostninger forholdes det som nedenfor anført.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, F, straffes med 4 dagbøder à 250 kr.

Forvandlingsstraffen er 4 dages hæfte.

Sagsøgtes ærefornærmende sigtelser om, at sagsøgeren »... er stærkt alkoholiseret, og ... har lavet

seksuelle overgreb på D's mor som ung« er ubeføjede.

Inden 14 dage skal sagsøgte betale tortgodtgørelse til sagsøgeren med 2.000 kr. samt sagens omkostninger med 6.000 kr.

391

Vestre Landsrets dom

Parterne har gentaget deres påstande for byretten.

Appellanten har supplerende forklaret vedrørende B-2235-00, at han observerede forskellige påfaldende forhold vedrørende E, og han har haft mange dybtgående samtaler med B om D og E og deres samvær med A, som B fandt problematisk. Hvad han har skrevet til statsamtet, er citat af B's egne udtryk.

Vedrørende B-2289-00 har appellanten supplerende forklaret, at oplysningerne om G og hans optræden over for B, da hun var ung, også stammer fra hende.

G har supplerende forklaret, at han aldrig har optrådt utilbørligt over for sin datter.

B har forklaret som for byretten. Efter hendes opfattelse er de oplysninger, appellanten hævder stammer fra hende, frit opfundne.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Af de grunde, som byretten har anført, og idet det fremkomne for landsretten ikke kan føre til andet resultat, stadfæster landsretten dommene.

Thi kendes for ret:

Byrettens domme stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal appellanten, F, betale 5.000 kr. til hver af de indstævnte, A og G.

TFA2010.306/2

Ø.L.D. 5. januar 2010 i anke 12. afd. nr. B-649-09

Mor idømt straf for injurier for beskyldninger mod far om incest og vold fremsat over for bl.a. statsforvaltningen, kommunen, psykolog og fogedretten.

Sagsnummer: B-649-09**Domstol:** OE**Sagsnummer:** B-649-09**Afgørelsesdato:** 2010-01-05

Mor havde i forbindelse med samværssag fremsat beskyldninger mod faderen for incest over for sønnen og vold over for hende og sønnen. Beskyldningerne var fremsat over for statsforvaltningen, kommunen, en psykolog, et hospital, fogedretten og i et enkelt tilfælde over for en avis. Politiet havde indstillet efterforskningen mod faderen i medfør af [retsplejelovens § 749, stk. 2](#), statsforvaltningen havde gentagne gange fastholdt, at drengen skulle udleveres til samvær, og fogedretten havde truffet bestemmelse om tvangsbøder. Moderen blev i en sag anlagt af faderen idømt 20 dagbøder for overtrædelse af [straffelovens § 267](#), idet strafansvaret for nogle af udtalelserne var forældet, og de udtalelser, der var fremsat før politiets henlæggelse af sagen, var straffri efter [straffelovens § 269](#). Faderen blev tilkendt 25.000 kr. i tortgodtgørelse. Da udtalelserne til avisen var fremkommet efter, at faderen selv havde udtalt sig til avisen, og da de øvrige udtalelser var fremsat over for personer med tavshedspligt, blev der ikke tilkendt et beløb til kundgørelse af dommen.

M (adv. Keld Parsberg, København, besk.) mod F (adv. Søren Hauschild Locher, København).

Østre Landsret

(Taber Rasmussen, Black, Tuk Bagger).

Frederiksberg Rets dom 25. februar 2009:

Sagens baggrund og parternes påstande:

Denne sag, der er anlagt den 1. december 2006, drejer sig om, hvorvidt sagsøgte har overtrådt injurielovgivningen.

Sagsøgeren, F, har over for sagsøgte, M, nedlagt følgende påstande:

1. Sagsøgte straffes efter [straffelovens § 268](#) subsidiært § 267 for at have fremsat fornærmelige ord og udbredt bevidst urigtige sigtelser, som citeret i påstand 2, i bevidst skadevoldende øjemed.

2. Følgende sigtelser og udbredelse af sigtelser, subsidiært udtalelser, kendes ubeføjede, og en bemærkning optages herom i domsslutningen, jfr. [straffelovens § 273](#):

a. Sagsøgtes udtalelser i skrivelse af 24. juli 2006 stilet til rette vedkommende og sendt til Københavns

Overpræsidium:

»Vi er flygtet fra F. Vi er flygtet fra et liv med incest, som han har begået mod min søn, ydmygelser, chikane og terror! Vi har levet med det siden jeg blev gravid med S og nu kan/vil vi ikke udstå det længere«.

b. Sagsøgtes udtalelser til Rigshospitalet gengivet i Rigshospitalets underretning af 7. februar 2006 til Lokalcener - - -:

»Dette har bevirket, at mor tænker tilbage på faderens adfærd omkring seksualitet. Eksempelvis nævner mor, at far har nævnt, at han har skulle have sagt til mor, at når S blev ældre kunne han aflaste moderen. Det der skulle hentydes til var at aflaste hende vedr. seksuelle ydelser. Ifølge M er et andet eksempel på faderens påfaldende adfærd, var da hun ammede sønnen, skulle faderen have sagt til hende, at sønner var god til at sutte, dette underforstået suttet tissemand ...«

c. Sagsøgtes udtalelser til - - - Kommune gengivet i journaludskrift fra kommunen udskrevet den 22. februar 2006:

»... Far er taget til Thailand nu. Han har tidligere sagt til M, at det var meget lækkert, for der fik man massage ++++ og at han havde haft seksuelt samvær med 2 kvinder på én gang, hvoraf den ene har været 13-14 år ... Han har haft adskillige sidespring. Han har været fysisk voldelig overfor hende, men også psykisk, idet han har truet hende med alverdens ulykker ... F har taget kvælertag på M så voldsomt, at der var mærker ... M gentog, at F's ekskone har haft mistanke om, at F har misbrugt deres søn. Under samtalen, hvor vi bl.a. talte om fortrængninger, siger M, at hun er kommet i tanke om en situation, hvor F fortalte om en oplevelse i Thailand sammen med A. F fortalte, at de skulle ind et sted, hvor der var børnesex ...«

d. Sagsøgtes udtalelser i skrivelse af 28. januar 2006 med notat til Københavns Overpræsidium med citat af udtalelser, der ifølge sagsøgte skulle hidrøre fra sagsøger:

»... »Jeg kunne godt tænke mig at stikke min pik op i sådan en lille negernums« ... »det bliver godt, når S bliver ældre, så kan han aflaste dig.« Her mente han seksuelt ... F har ligeledes flere gange også i andres påhør pralet med at han på sine sex-ture til Thailand har haft samleje med piger under fjorten år ... S skulle aflaste mig (oral) Har til budt S øl ... F har slået S ... F tog kvælertag på mig ... F kommer jævnligt med racistiske udtalelser ... F skubbede S ned i et brændede stearinlys ... F har ofte truet med at slå mig da jeg var gravid ... F siger, at han elsker at få tungen op i anus ... F siger at hvis han ikke har fået sex i en måned, så bliver han nødt til at til thailandske prostituerede og få massage og derefter sex med hånden ... F har gentagne gange svinet undfangelsen af S til i pressen ...«

e. Sagsøgtes udtalelse til kommunen gengivet i kommunens anmeldelse af 22. februar 2006 til kriminalpolitiet:

»F har tidligere været voldelig overfor M«.

f. Sagsøgtes udtalelse til B.T. fra den 3. september 2006:

»Jeg tør ikke overlade mit barn til ham ... Jeg er sikker på, at der er sket noget, som jeg desværre ikke kan bevise ... Jeg var ikke i tvivl om, at hans opførsel var et signal om, at han havde været udsat for noget ...«

g. Sagsøgtes udtalelse i Fogedretten den 26. april 2007:

»S' adfærd bekræfter M i, at S bliver udsat for overgreb«.

h. Sagsøgtes udtalelse overfor psykolog P gengivet i psykologens udtalelse af 21. september 2008:

»Her siger M, at S har fortalt, at F har taget ham i skridtet«.

3. Sagsøgtes tilpligtes til sagsøger at betale godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 på kr. 50.000 med tillæg af sædvanlig procesrente fra sagens anlæg, til betaling sker.

4. Sagsøgte tilpligtes til sagsøger at betale et af retten fastsat beløb til dækning af omkostningerne ved kundgørelse af dommen i medfør af straffelovens § 273, stk. 2.

Sagsøgte, M har nedlagt følgende påstande:

A) Overfor den af sagsøger under 1. nedlagte principale påstand om straf i medfør af § 268 nedlægges følgende påstand:

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse

Mest subsidiært: Sagsøgte dømmes, men uden straffastsættelse.

B) Overfor den af sagsøger under 1. nedlagte subsidiære påstand om straf i medfør af § 267 nedlægges følgende påstand:

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse

Mest subsidiært: Sagsøgte dømmes, men uden straffastsættelse.

C) Overfor den af sagsøger under 2. nedlagte påstand nedlægges følgende påstand:

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse

D) Overfor den af sagsøger under 3. nedlagte påstand nedlægges følgende påstand:

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse

Mest subsidiært: Frifindelse mod betaling af et mindre beløb efter Rettens skøn.

E) Overfor den af sagsøger under 4. nedlagte påstand nedlægges følgende påstand:

Principalt: Afvisning

Subsidiært: Frifindelse

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Sagsøgte har fri proces.

Oplysninger i sagen:

Parterne har et fælles barn, S, der er født - - - maj 2004. Sagsøgte har forældremyndigheden over barnet, der tidligere hed S.

I januar 2006 henvendte sagsøgte sig til egen læge, Rigshospitalet og kommunen og udtrykte bekymring for, at sagsøger havde begået seksuelle overgreb mod sønnen, idet hun bl.a. henviste til, at drengen efter samvær med faderen ikke ville have skiftet ble.

I skrivelse af 28. januar 2006 til Københavns Overpræsidium redegjorde sagsøgte for sin mistanke om seksuelle overgreb og anmodede om, at sagsøgtes samvær med drengen ophørte med øjeblikkelig virkning.

Den 22. februar 2006 skrev kommunen til sagsøger og meddelte, at der skulle foretages en undersøgelse på baggrund af sagsøgtes mistanke om, at S havde været udsat for grænseoverskridende handlinger.

Den 1. marts 2006 foretog sagsøgte politianmeldelse vedrørende sin mistanke om, at sagsøger havde begået seksuelt overgreb på sønnen. Anmeldelsesrapporten er vedhæftet en politianmeldelse af 22. februar 2006 fra - - - Kommune.

Den 14. marts 2006 var sagsøger til møde i kommunen angående sagen, og den 16. marts 2006 var han til afhøring hos politiet i anledningen af anmeldelsen.

Den 28. april 2006 stadfæstede Familiestyrelsen Overpræsidiets afgørelse af 5. april 2006, hvorefter sagsøgers samvær med S ikke blev ophævet.

Den 7. juli 2006 indstillede politiet efterforskningen i sagen i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2.

Sagsøgte rettede henvendelse til Københavns Overpræsidium ved skrivelse af 24. juli 2006, nævnt under sagsøgerens påstand 2a.

Den 26. april 2007 afholdtes møde i Fogedretten i anledning af sagsøgerens anmodning om tvangsfuldbyrdelse af samvær. Parterne opnåede under mødet enighed om, at S skulle udleveres til samvær.

Den 16. maj 2007 foretog politiet videoafhøring af S i forbindelse med en rejst mistanke om mulige seksuelle krænkelser, begået af sagsøgeren.

Den 9. juli 2007 besluttede politiet at indstille efterforskningen i sagen.

Den 24. juli 2007 rettede sagsøgte henvendelse til Rigshospitalet og oplyste, at S igen havde klaget over at have ondt i tissemanden efter samvær hos faderen.

Den 5. september 2007 bestemte statsforvaltningen, at sagsøgers samvær med S ikke skulle ændres, idet det fortsat ikke fandtes godtgjort, at der forelå sådanne forhold, at samværet burde ophæves. Afgørelsen blev stadfæstet af Familiestyrelsen den 12. oktober 2007.

Den 5. oktober 2007 indstillede politiet efterforskningen i en sag mod sagsøger for mulig overtrædelse af straffelovens § 244, begået mod sagsøgte.

Under en lægeundersøgelse af S på Rigshospitalet den 23. oktober 2007 vurderedes det, at han lider af betydelig forsnævring af forhuden.

Ved kendelser af henholdsvis 10. oktober 2007, 17. december 2007, 27. marts 2008 og 27. maj 2008 stadfæstede Østre Landsret fogedretten på Frederiksbergs afgørelser om udlevering af S til sagsøgeren, henholdsvis udlevering mod fastsættelse af tvangsbøder og udlevering ved en umiddelbar fogedforretning.

Den 24. august 2008 og den 7. september 2008 var der samvær mellem sagsøgeren og S overvåget af psykolog P, der har afgivet udtalelse af 21. september 2008 gengivet under sagsøgers påstand 2h.

Den 29. september 2008 afsagde Fogedretten i Roskilde kendelse om, at S skulle udleveres til uovervåget samvær.

Forklaringer:

Der er under sagen afgivet forklaring af sagsøger.

Parternes synspunkter:

Sagsøgeren har i overensstemmelse med sit påstandsdokument anført følgende:

at sagsøgtes fremsættelse af beskyldninger om, at sagsøger har begået »incest, chikane, terror og udøvet vold«, som i påstand 2, er fortsættelige sigtelser, idet udtalelserne nødvendigvis indebærer, at sagsøger har overtrådt straffeloven,

at sagsøgtes fremsættelse af sin mistanke om overgreb er en fortsættelig sigtelse, idet disse utvivlsomt må opfattes som en beskyldning, hvilket også er omfattet af straffelovens § 267,

at sagsøgtes grove og usande udtalelser er egnet til at nedsætte sagsøger i medborgeres agtelse,

at det er en skærpende omstændighed, at sigtelserne er fremsat til offentlig myndigheder med henblik på at fratage sagsøgeren retten til at se sit barn,

at det er en skærpende omstændighed, at sigtelserne er fremsat til et landsdækkende dagblad, og

at sagsøgers krav på erstatning følger af erstatningsansvarslovens § 26, jfr. medieansvarslovens § 29.

Det bestrides, at påstanden under punkt 2b, c, d og e kan afvises i medfør af straffelovens § 96, idet retssag er anlagt inden 6 måneder efter, at sagsøger har fået tilstrækkelig grundlag herfor.

Herudover gøres det gældende, at der er tale om en fortsat forbrydelse, idet sagsøgtes anklager mod sagsøger er fremsat kontinuerligt, vedrører samme påståede forhold og til dato fortsat fastholdes af sagsøgte. Det fremgår af kendelser fra landsretten i perioden 10. oktober 2007 til 27. maj 2008 samt kendelse af 29. september 2008 fra fogedretten, at sagsøgte fortsat udbreder og påberåber sig, at sagsøger har begået overgreb mod sit barn, hvorfor sagsøgte i strid med fogedrettens og landsrettens kendelser alene vil tillade overvåget samvær. Det bemærkes yderligere, at sagsøgte under en forældremyndighedsretssag i december 2008 ligeledes fastholdt, at sagsøger havde begået de postulerede krænkelser.

Forældelsesfristen regnes i sådanne tilfælde fra den sidst foretagne krænkelse, hvorfor forældelsesfristen fortsat løber.

Det bestrides, at sagsøgtes udtalelser er fremsat i fortrolighed til personer med tavshedspligt, idet bemærkes, at sagens bilag dokumenterer, at sigtelserne er fremsat over for en bred gruppe af personer, herunder B.T.

Herudover bemærkes, at tavshedspålæg eller -løfter i juridisk teori ikke antages at påvirke strafbarheden.

Sagsøgtes sigtelse er fremsat mod bedre vidende eller uden rimelig grund.

Der er ikke på noget tidspunkt fremkommet oplysninger fra andre end sagsøgte, der underbygger, at sagsøger på nogen måde skulle have begået de forhold, som sagsøgte anklager sagsøger for. Der er ej heller på noget tidspunkt gjort objektivt konstaterbare fund, som måtte understøtte, at sagsøger måtte have begået disse forhold.

Politiet har henlagt alle anmeldelser foretaget af sagsøgte mod sagsøger, og sagsøgte er desuagtet vedblevet at fastholde sigtelserne. Både fogedret og landsret har gang på gang truffet afgørelser, som medgiver, at der ikke er fare for barnets sjælelige og legemlige sundhed ved at gennemføre uovervåget samvær.

Ifølge den psykologiske undersøgelse af parternes barn samt udtalelse fra cand. psych. P tegner der sig det klare billede, at sagsøgte påvirker barnet til at udtale sig negativt om sagsøger, samt at beskyldningerne mod sagsøger ikke er motiveret i virkelige hændelser, men i sagsøgtes egne negative følelser overfor sagsøger.

Sagsøgte har i overensstemmelse med sit påstandsdokument anført følgende:

Ad de nedlagte afvisningspåstande:

For så vidt angår de under A), B) og C) nedlagte afvisningspåstande gøres det principalt gældende, at de af sagsøger under 1. jvn. 2. nedlagte påstande er for upræcise til at kunne danne grundlag for en retssagsbehandling.

Subsidiært gøres det gældende, at sagsøgers påstande ikke er understøttet af anbringender, hvorfor de ikke kan danne grundlag for en retssagsbehandling.

Mere subsidiært gøres det gældende,

at den under 2. a) påberåbte skrivelse (bilag 1) er en skrivelse af den 24. juli 2006 fra sagsøgte til Overpræsidiets.

at den under 2. b) påberåbte udtalelse findes i en indberetning af 7. februar 2006 i medfør af § 26 i lov om Social Service fra Rigshospitalet til Kommunen (bilag 2).

at den under 2. c) refererede udtalelse findes i en journaludskrift af 22. februar 2006 fra en samtale den 14. februar 2006 mellem sagsøgte og dennes sagsbehandler i Kommunen (bilag 3).

at den under 2. d) refererede udtalelse findes i en skrivelse af den 28. januar 2006 fra sagsøgte til Overpræsidiets (bilag 4).

at den under 2. e) refererede udtalelse findes i en af Kommunen indgivet politianmeldelse af 22. februar 2006 (bilag 5).

at den under 2. f) refererede udtalelse findes i en af psykolog P til Roskilde Fogedret afgivet indberetning af 21. august 2008 (bilag 28).

Der er således i samtlige tilfælde tale om udtalelser afgivet i fortrolighed til personer, der har tavshedspligt, hvorfor sagen må afvises.

Mest subsidiært gøres det gældende, at stævning efter det oplyste er indleveret 30. november 2006, hvorfor fristerne i straffelovens § 96 forlængst er overskredet for så vidt angår de under 2. b), c), d) og e) omhandlede påstande, hvorfor denne del af sagen må afvises.

For så vidt angår den under D) nedlagte afvisningspåstand gøres det principalt gældende, at såfremt sagsøgte får medhold i de under A)-C) nedlagte afvisningspåstande, må den af sagsøger under 3. nedlagte påstand i konsekvens heraf ligeledes afvises.

Subsidiært gøres det gældende, at stævning efter det oplyste er indleveret den 30. november 2006, hvorfor fristerne i straffelovens § 96 for længst er overskredet for så vidt angår de under 2. b), c), d) og e) omhandlende påstande, hvorfor denne del af sagen må afvises.

For så vidt angår den under E) nedlagte afvisningspåstand gøres det principalt gældende, at såfremt sagsøgte får medhold i de under A)-D) nedlagte afvisningspåstande, må den af sagsøger under 4. nedlagte påstand i konsekvens heraf ligeledes afvises.

Subsidiært gøres det gældende, at eftersom de af sagsøger påberåbte skrivelser og udtalelser i samtlige tilfælde er afgivet i fortrolighed til personer, der har tavshedspligt, har sagsøger ingen retlig interesse i den nedlagte påstand, hvorfor denne del af sagen må afvises.

Anbringender ad realiteten:

Til støtte for den under A) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at såfremt sagsøgte frifindes i overensstemmelse med under B) nedlagte påstand, skal sagsøgte i konsekvens heraf frifindes i overensstemmelse med den under A) nedlagte påstand.

Til støtte for den under A) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at ingen af de af sagsøger påberåbte udtalelser i påstand 2. a)-f) er fremsat mod bedre vidende.

Det gøres ligeldes gældende, at sagsøgte ikke har savnet rimelig grund til at anse udtalelserne for sande.

Der er i samtlige tilfælde tale om sagsøgtes egne oplevelser.

Til støtte for den under B) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at sagsøgte som eneindehaver af forældremyndigheden over sit barn såvel efter den hidtidige § 2 i lov om forældremyndighed som efter den nugældende § 2 i forældreansvarsloven har ret og pligt til at sørge for, at hendes barn får omsorg og tryghed, og at barnet behandles med respekt for sin person og ikke udsættes for hverken legemlig afstraffelse eller anden krænkende handling.

I medfør af lov om social service § 154 har enhver pligt til at foretage anmeldelse til kommunen, såfremt man får kendskab til, at et barn udsættes for nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare.

I den anledning bemærkes, at samtlige de af sagsøger påberåbte udtalelser i påstand 2. a)-f) er afgivet til offentlige myndigheder i forbindelse med undersøgelser om faderens seksuelle overgreb over for sønnen.

På denne baggrund gøres det gældende, at sagsøgte ikke kan straffes for opfyldelse af sine pligter som eneindehaver af forældremyndigheden, jf. straffelovens § 269.

Til støtte for den under B) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at samtlige de af sagsøger påberåbte udtalelser i påstand 2. a)-f) er afgivet i berettiget varetagelse af sagsøgtes barns tarv, jf. straffelovens § 269.

Til støtte for den under B) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at samtlige de af sagsøger påberåbte udtalelser i påstand 2. a)-f) er afgivet i god tro.

For så vidt angår den under 2. d) påberåbte udtalelse, gøres det gældende,

at den under 2. d) refererede udtalelse findes i en skrivelse af 28. januar 2006 fra sagsøgte til Overpræsidiat (bilag 4).

Udtalelsen er fremsat på et tidspunkt, hvor sagsøgte var bekendt med

Bilag A: Skrivelse af 2. april 1998

Bilag B: Skrivelse af 13. juli 1998

Bilag C: Artikel i Se & Hør fra 19. februar 2004

Bilag D: Samværsaftale af 17. maj 2005

Bilag E: Telefonnotat af 30. juni 2005

Bilag F: Samværsresolution af 8. juli 2005

Bilag G: Notat af 11. juli 2005

Bilag H: Samværsresolution af 21. september 2005

Bilag I: Samværsresolution af 6. oktober 2005

Bilag J: Journaludskrift af 5. januar 2006

samt havde såvel sagsøgers refererede udtalelser som barnets udtalelser om det forudgående samvær og konsultationerne den 10. og 16. januar 2006 på Rigshospitalets Center for Voldtægtsofre og råd fra egen læge, politiet, Rigshospitalets Center for Voldtægtsofre og socialforvaltningen at holde sig til.

For så vist angår en under 2. b) påberåbte udtalelse gøres det gældende, at den hverken er fremsat eller udbredt af sagsøgte, men af Rigshospitalet.

Det gøres videre gældende:

at den under 2. b) påberåbte udtalelse findes i en indberetning af 7. februar 2006 i medfør af § 36 i lov om social service fra Rigshospitalet til kommunen (bilag 2).

Det bemærkes, at Rigshospitalets Center for Voldtægtsofre har anset resultatet af sine undersøgelser for tilstrækkeligt til at udløse en indberetning i medfør af § 36.

For så vidt angår den under 2. c) påberåbte udtalelse, gøres det gældende,

at den under 2. c) refererede udtalelse findes i en journaludskrift af 22. februar 2006 fra en samtale den 14. februar 2006 mellem sagsøgte og dennes sagsbehandler i kommunen (bilag 3), og sagsøgte havde på daværende tidspunkt udover de ovenfor refererede oplysninger yderligere

Bilag K: Skrivelse af 7. februar 2006

Bilag L: Udskrift af kommunens journal for sagsøger

Bilag M: Skrivelse af 28. januar 2006

Bilag N: Vuggestuens indberetning af 10. februar 2006

For så vidt angår den under 2. e) påberåbte udtalelse, gøres det gældende, at den hverken er fremsat eller udbredt af sagsøgte, men af kommunen.

Det gøres videre gældende,

at den under 2. e) refererede udtalelse findes i en af kommunen indgivet politianmeldelse af den 22. februar 2006 (bilag 5).

Det bemærkes, at Socialforvaltningen har anset resultatet af sine undersøgelser for tilstrækkeligt til at udløse en politianmeldelse.

For så vidt angår den under 2. a) påberåbte udtalelse, gøres det gældende,

at den under 2. a) påberåbte skrivelse (bilag 1) er en skrivelse af 24. juli 2006 fra sagsøgte til Overpræsidiets, og sagsøgte havde på daværende tidspunkt de ovenfor refererede oplysninger.

For så vidt angår den under 2. f) påberåbte udtalelse, gøres det gældende,

at den under 2. f) refererede udtalelse findes i en af psykolog P til Roskilde Fogedret afgivet indberetning af 21. august 2008 (bilag 28), og sagsøgte havde på daværende tidspunkt de - ud over de ovenfor refererede oplysninger - yderligere den af - - - Rådgivning den 14. juli 2008 til - - - Kommune afgivne rapport (bilag 27), hvor det konkluderes, at de undersøgende psykologer hverken kan af- eller bekræfte, om S har været udsat for de overgreb, han fortæller om.

I sager om beskyldninger om seksuelle overgreb mod børn skal der altid udvises stor forsigtighed, idet det er ganske forfærdeligt for de involverede både, hvis beskyldninger om seksuelle overgreb mod børn er sande, men også hvis de ikke er det.

Uanset hvilke betragtninger, man i øvrigt anlægger, er der i disse sager imidlertid kun ét hensyn, der vejer tungere end alle andre, og det er hensynet til barnet.

Når der skal træffes afgørelse i sager af denne karakter, er der nogle karakteristika, som altid går igen:

Seksuelle overgreb mod børn foregår altid, når barnet er alene med den voksne og aldrig i overværelse af andre, medmindre de også deltager eller samtykker.

Derfor er det særdeles vanskeligt at finde de håndfaste beviser på overgreb, og sagerne må derfor

sædvanligvis afgøres på indicier.

For så vidt angår sagsøgers bemærkninger om de efterfølgende resultater af de politimæssige undersøgelser bemærkes, at de ikke tilfører nærværende sag noget.

Det forhold, at politiet indstiller en efterforskning, er objektivt den værst tænkelige udgang på en sag, fordi den mistænkte ikke gennem en retssag er blevet enten rensset eller dømt.

For så vidt angår sagsøgers bemærkninger om myndighedernes fortsatte tilladelse af samvær mellem barn og fader bemærkes alene, at myndighederne har henholdt sig til, at der ikke er fundet noget bevis for seksuelle krænkelser.

Til støtte for den under C) nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at der i samtlige tilfælde er tale om enten referat af sagsøgers egne udtalelser eller sagsøgte oplevelser.

På denne baggrund gøres det gældende, at der efter sagens natur ikke kan dømmes i overensstemmelse med sagsøgers påstand.

Til støtte for den under D) nedlagte påstand om frifindelse gøres det principalt gældende, at såfremt sagsøgte frifindes for de under sagsøgers påstand 1-2 nedlagte opstande, skal sagsøgte i konsekvens heraf frifindes for den af sagsøger under 3. nedlagte påstand.

Subsidiært gøres det gældende, at selv om sagsøgte måtte kunne dømmes for et eller flere af de af sagsøger under påstandene 1-2 nævnte forhold, kan sagsøgte ikke dømmes i overensstemmelse med den under 3. nedlagte påstand jf. den almindelige bestemmelse i erstatningsansvarsloven, § 24, stk. 1, og straffelovens § 272 samt de almindelige principper om egen skyld.

Til støtte for den under D) nedlagte mest subsidiære påstand gøres de samme anbringender gældende.

Til støtte for den under E) nedlagte påstand gøres det gældende, at sagsøger ikke har nogen retlig interesse i kundgørelse af en eventuel dom i nærværende sag.

Sagsøger kan derfor heller ikke få et beløb tilkendt til dette formål.

Samtlige de personer, som har kendskab til udtalelserne, har i kraft af deres embeder tavshedspligt.

Til støtte for de under påstand A) og B) nedlagte mest subsidiære påstande henvises til straffelovens § 272.

Rettens bemærkninger:

Retten finder intet grundlag for at afvise sagen som følge af upræcise påstande eller utilstrækkelige anbringender.

Vedrørende bevisførelsen i sagen bemærkes, at der ikke under sagen er afgivet partsforklaring af sagsøgte, og at sagsøgeren har bestridt, at de af sagen omfattede sigtelser er sande.

Det kan lægges til grund, at de i sagsøgers påstand gengivne udtalelser alle er fremsat af sagsøgte, enten skriftligt eller mundtligt over for forskellige myndigheder og i et enkelt tilfælde over for en medarbejder ved en avis.

Alle de i sagsøgers påstand nævnte udtalelser er fremsat af sagsøgte i forbindelse med hendes udtalelser om sagsøgers seksuelle krænkelse af sønnen. Retten finder derfor, at samtlige udtalelser i den sammenhæng, de er fremkommet, er egnede til at nedsætte en person i sine medborgeres agtelse. Herefter, og idet det ikke fritager for ansvar, at udtalelserne er fremsat over for personer med tavshedspligt, er beskyldningerne strafbare efter straffelovens § 267, stk. 1.

Sagsøgte har ikke ført bevis for, at de fremsatte sigtelser er sande, eller at hun var i god tro, da hun fremkom med udtalelserne. Der er derfor ikke grundlag for at fastslå, at sigtelserne er straffri i medfør af straffelovens § 269, stk. 1.

Idet sagsøgeren i foråret 2006 havde et sådant kendskab til beskyldningerne, at han havde tilstrækkeligt grundlag for et sagsanlæg, jf. straffelovens § 96, stk. 1, frifindes sagsøgte for straf for så vidt angår de udtalelser, der ligger før den 1. juni 2006.

For så vidt angår de udtalelser, sagsøgte har fremsat efter den 1. juni 2006, er der ikke ført bevis for, at der foreligger omstændigheder, der har givet sagsøgte nogen føje til at tro, at udtalelserne var sande, jf. straffelovens § 269, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at udtalelserne er fremsat efter, at Overpræsidiets havde fastholdt sagsøgers samvær, og politiet havde indstillet efterforskningen i sagen, samt efter, at der i forbindelse med en undersøgelse af S på Rigshospitalet ikke var fundet tegn på overgreb. Herefter, og idet betingelserne for strafbortfald efter straffelovens § 272 ikke ses at foreligge, er der grundlag for at idømme sagsøger straf efter straffelovens § 267, stk. 1, hvorimod det findes betænkeligt at henføre forholdet under straffelovens § 268.

Straffen for sagsøgte fastsættes efter straffelovens § 267, stk. 1, til 20 dagbøder af kr. 200 med forvandlingsstraf af fængsel i 20 dage.

Den nedlagte påstand om mortifikation tages i medfør af straffelovens § 273 til følge som nedenfor bestemt, idet der alene er fundet grundlag for at mortificere de mest krænkende udtalelser.

Det kan ikke lægges til grund, at der foreligger egen skyld fra sagsøgers side. Påstanden om godtgørelse for tort tages derfor til følge som nedenfor bestemt, idet der dog ikke er fundet grundlag for at fastsætte tortgodtgørelsen til et højere beløb end 25.000 kr. Beløbet skal forrentes fra sagen anlæg.

Vedrørende påstanden om tilkendelse af et beløb i medfør af straffelovens § 273, stk. 2, bemærkes, at sagsøgte udtalelser til BT fremkom efter, at sagsøger selv havde ytret sig til bladet. Herefter, og idet de øvrige udtalelser er fremsat over for personer med tavshedspligt, finder retten ikke grundlag for at tilkende sagsøger et beløb til kundgørelse af dommen.

Sagsøgte frifindes herefter for sagsøgers påstand 4.

Efter sagens udfald findes sagsøger at skulle have tilkendt sagsomkostninger. Omkostningerne fastsættes til 30.500 kr., hvoraf 30.000 kr. dækker passende udgift til advokatbistand, og 500 kr. dækker udgift til retsafgift.

Østre Landsrets dom:

Frederiksberg Rets dom af 25. februar 2009 (- -) er anket af M med principal påstand om, at dommen ophæves.

Appellanten har subsidiært påstået afvisning, mere subsidiært frifindelse og mest subsidiært formildelse.

Indstævnte, F, har principalt nedlagt følgende endelige påstande:

1. Appellanten straffes efter straffelovens § 268 subsidiært § 267 for at have fremsat fornærmelige ord og udbredt bevidst urigtige sigtelser, som citeret i påstand 2, i bevidst skadevoldende øjemed.
2. Følgende sigtelser og udbredelse af sigtelser, subsidiært udtalelser, kendes ubeføjede og en bemærkning optages herom i domsslutningen, jf. straffelovens § 273:

[sigtelserne a-h som gengivet i byrettens dom]

---

3. Appellanten tilpligtes til indstævnte at betale godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 på 50.000 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra sagens anlæg, til betaling sker.
4. Appellanten tilpligtes til sagsøger at betale et af retten fastsat beløb til dækning af omkostningerne ved kundgørelse af dommen i medfør af straffelovens § 273, stk. 2.

Indstævnte har subsidiært påstået stadfæstelse.

Appellanten har haft fri proces for landsretten.

Supplerende sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at der er indgivet flere politianmeldelser mod indstævnte, men at alle sager er sluttet i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. Det fremgår endvidere, at appellanten også efter den indankede dom har opretholdt beskyldningerne mod indstævnte i forbindelse med samværsordningen dels over for fogedretten, dels over for statsforvaltningen, og at hun yderligere har indgivet ny politianmeldelse. Politiet har den 30. april 2009 besluttet igen at slutte sagen i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. Fogeden har ved kendelse af 22. juli 2009 udløst to tvangsbøder og pålagt appellanten at udlevere S til samvær under tvang af fortløbende bøder på 10.000 kr.

Der er ikke afgivet forklaringer for landsretten.

Procedure:

Appellanten har til støtte for sin principale påstand om ophævelse af byrettens dom gjort gældende, at det ikke fremgår af dommen, hvilke udtalelser appellanten er dømt for at have fremsat.

Til støtte for sin subsidiære påstand om afvisning har appellanten yderligere gjort gældende, at samtlige udtalelser efter 1. juni 2006 er fremkommet for sent til at kunne inddrages under byretssagen.

Parterne har i øvrigt gjort de samme anbringender gældende som for byretten og procederet i overensstemmelse hermed.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Landsretten finder ikke grundlag for at tage appellants påstand om ophævelse til følge.

Landsretten tiltræder, at der ikke er grundlag for at afvise sagen som følge af upræcise påstande eller utilstrækkelige anbringender. Landsretten tiltræder endvidere byrettens beslutning af 4. februar 2009, hvorefter der ikke blev givet appellanten medhold i, at udtalelser fremsat efter 1. juni 2006 var

fremkommet for sent til at kunne inddrages under byretssagen ved indstævntes påstandsdokument 2.

For så vidt angår påstanden om frifindelse tiltræder landsretten, at appellants udtalelser om indstævntes seksuelle krænkelser af sønnen og om indstævntes vold mod hende var egnede til at nedsætte indstævnte i medborgeres agtelse, jf. straffelovens § 267.

De sociale myndigheder sluttede sagen vedrørende sønnen den 19. april 2006 efter, at der var foretaget hospitalsundersøgelse af ham, og politiet sluttede sagen den 7. juni 2006. Endvidere sluttede politiet den 5. oktober 2007 sagen vedrørende appellants anmeldelse af, at indstævnte skulle have været voldelig over for hende. Landsretten finder på denne baggrund, at udtalelser fremsat før politiets henlæggelse af sagerne er straffri efter straffelovens § 269.

De udtalelser, der er fremsat efter politiets henlæggelse af sagerne og således inden for forældelsesfristen i straffelovens § 96, stk. 1, må derimod af de af byretten anførte grunde anses som strafbare efter § 267. Udtalelserne af 24. juli 2006 over for Københavns Overpræsidium, 3. september 2006 over for BT og 26. april 2007 over for fogedretten vedrørende indstævntes forhold til barnet og udtalelsen af 21. september 2008 over for psykolog P vedrørende indstævntes voldelige adfærd over for appellanten er derfor strafbare efter straffelovens § 267.

Landsretten tiltræder, at der ikke er grundlag for at henføre dem under straffelovens § 268, ligesom der heller ikke er grundlag for strafbortfald efter straffelovens § 272.

Bødestrafen findes passende fastsat.

Som følge af det anførte tiltræder landsretten, at der er sket mortifikation i medfør af straffelovens § 273 af udtalelserne af 24. juli 2006 over for Københavns Overpræsidium, 3. september 2006 over for BT, 26. april 2007 over for fogedretten og 21. september 2008 over for psykolog P.

Byrettens bestemmelse om tortgodtgørelse tiltrædes.

Af de af byretten anførte grunde tiltræder landsretten, at der ikke er grundlag for at tilkende indstævnte beløb til offentliggørelse af dommen.